

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 46 (55)
13.XI.-19.XI.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), вк. люлваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие хора. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

БОЖЕСТВЕНОТО УЧЕНИЕ

Константин
ЗЛАТЕВ

За да навлезем пълноценно в темата, ще бъде необходимо да използваме една хронология, алгоритъм от постулати, които - ако ги приемем с разума си - биха могли да ни доведат до същността на изследвания абстрактен обект. Ще си наложим да заменим строгите доказателства с умозрителна

мисловна конструкция, основана, разбира се, на дълбока логика, почиваща от своя страна върху очевидни или безспорно проверени факти и тези. Ще прибегнем в нужната степен и до метода на екстраполацията, за да разширим сферата на своето познание, като осветяваме пътя си в мрака на неизве-

стното с факела на вече придобитото знание и с пламъка на творческото търсене. Нека първо приемем като неоспорим факт Божието битие - **реалното съществуване на Бога**. Тук не ще се спираме на Неговите характеристики - това би могло да бъде предмет на друго изследване.

На стр. 8-9

Посвещавам го на о.з. капитан Стойко Йорданов Тонев, загинал край гр. Струмица, Македония, в района на река Брегалница, през Първата световна война, дългогодишен учител в нашето село.

НА ВЕЧЕН ПОСТ

Край Брегалница с бистрите води
на вечен пост остана да стоиш
далеч от своите братя и сестри
во веки за България да бдиш.

От окопа ти изскочи пръв
с думите: "След мен в атака"
и падна по очи, облян с кръв,
картечница една затрака.

А после, като в сладък сън,
настъпи гробна тишина,
ни болка, грохот, стон и звън,
ехтеше мощното ура.

Остана ти завинаги в строя
да водиш своята любима рота,
понесла се във вихрите на боя
от равното поле до най-висока кота.

Ти бе другар, ти беше командир
и за войника ти беше баща,
носи достойно военния мундир
и тоя пример ти ни завеща.

Гробът ще бъде твой дом
под островърхите ели,
ще ти правят те поклон,
щом кат вятър зашуми.

Очакваха те да се върнеш
любимите ти ученици,
да ги целунеш и прегърнеш
с радостни очи-зеници.

Дор слънце свети на небето
и вятърът шуми в гората,
споменът ще греи в сърцето,
ще свети като фар в душата.

Автор: Здравко Вл. Николов, с. Опицвет

За спомен на сина ми Климент Божида-
ров Даскалов за геройската смърт на на-
шия дядо Стойко Йорданов Тонев в защита
на нашето отечество България, загинал на
26 години и оставил 6 невръстни деца си-
раци в ръцете на баба Вела Стойкова Йор-
данова. Вдовицата сама отглежда, изучава
и прави граждани всичките деца, даже за-
пазва наследствените имоти (над 100 дка
земя е призната от Поземлената комисия)
на нашия клон от най-мощния древен род -
ТОНИНЦИ.

София, 24.10.2006 г.
Татко Божидар

Рисунка Катя Николова
гр. Горна Оряховица

ОБЯВА

На 25 и 26 ноември 2006 година във Варна, в Пленарна зала на Община Варна, ще се състои Единадесета Научна историческа конференция "България в световната история и цивилизации - дух и култура".

25 ноември - 9 часа - регистрация на участниците
10 часа - начало на конференцията

Заявки за участие на тел. 052 / 643 307,
e-mail: bgkarina@yahoo.com

Конференцията е включена в мероприятията за тържествено честване паметта на големия родолюбец, лечител, духовен Учител, оставил светла диря в културата и благоустройството на Варна, Петър Димков.

ВАЖНО!

АБОНАМЕНТ 2007

Краен срок - 15 декември

Ако искате да си гарантирате единствения специализиран седмичник за човека и природата, не отлагайте, направете го сега.

В каталозите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за раждането на нашето издание, да ви абонират. Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева
за 6 месеца - 12 лева
за 2 месеца - 4 лева и
за 1 месец - 2 лева

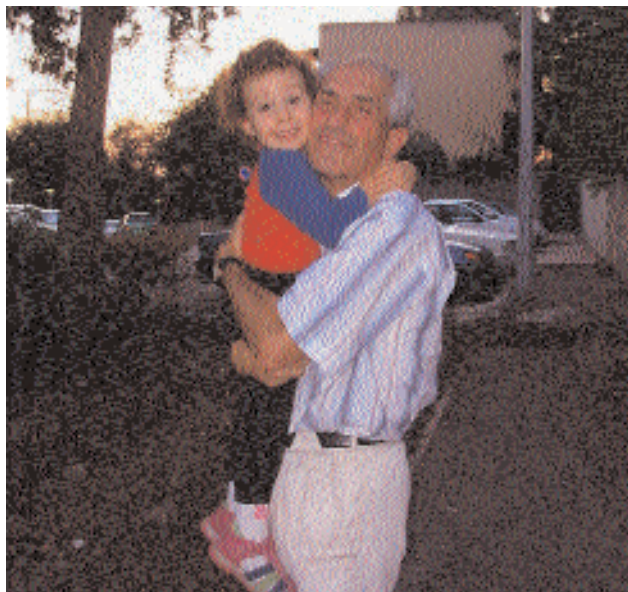

ISSN - 1312-7065

В каталога на РП
нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

Писателят Ефим Кушнер с внучката си

Вече излезе на пазара деветата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "ВРЪЩАНЕ В РАЯ" от известния поет и философ Ефим Кушнер - голям приятел на Владимир Мегре и съмишленник на идеята за създаване на родови именения в България.

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail: rodimenie@yahoo.com

СТРОФАРИЯ (*STROPHARIA RUGOSOANULATA*)

Ст. н. с. Йордан КОСТАДИНОВ

Първите опити за отглеждане на гъбата строфария прави изследователят Пюшел през 1967 г. в бившата ГДР с цел да се подпомогнат любителите градинари при отглеждане на гъби като култури, уплътняващи използването на култивационните съоръжения и за задоволяване на личните им нужди от пресни гъби. Оттогава опитът се разпространява в много европейски страни, включително и у нас.

Гъбата строфария образува големи плодни тела. Гугличката ѝ е полукълбовидно затворена, по-късно се разтваря като чадър с диаметър 8-15 см, а някои екземпляри достигат и до 25 см. Цветът на гугличката е сламено-жълт до тъмнокафяв. Месото на гъбата е меко, с приятен вкус и специфичен аромат. Пластинките на гъбата са широки, при младите екземпляри светлосини, а при старите до тъмносивовиолетови и червеновиолетови. Пънчето е жълтеникаво-бяло, в горната си част повече или по-малко набраздено, а в основата си надебелява и се свързва с мицела чрез дебели мицелни шнурове. То достига дължина 6-16 см, дори до 20 см, с диаметър 2 - 3.5 см, сухо, го-ло и плътно, а при старите екземпляри става кухо. Пръстенът е двоен, отгоре набразден и оцветен като пластинките. Спорите на младите гъби са лилаво-виолетови, почти елиптични, гладки, с големина 10.4 - 13 x 6.8 - 7.4 микрона.

Строфарията е сапрофитна гъба. Тя е по-малко възискателна към хранителния субстрат от печурката и може да се отглежда върху слама от житни растения. Сламата трябва да бъде с фуражни качества. Прибавянето на азотни, фосфорни и калиеви соли към сламата се отразява отрицателно върху развитието на мицела. Установено е, че прибавянето на малцови коренчета, памучни и репични отпадъци води до намаляване на добивите в сравнение с употребената чиста слама. Оптималната влажност на хранителния субстрат е около 70%. Оптималната температура за развитието на строфарията е 21 - 27°C. Температурата не трябва да пада под 20°C и да не превишава 30°C. Мицелът понася температура минус 5°C и загива при минус 15°C. Строфарията не реагира на светлина, но към чистотата на въздуха е възискателна, особено през периода на плододаване. Мицелът на гъбата се развива при слабо кисела реакция, поради което прибавянето на варовик към хранителната среда и покривния материал е нежелателно.

В Европа се известни шамовете: Винету, Гартенрийзе, Гелбшопф, Сомицел 4010, а шамът

Олимпия е широко разпространен в Северозападното Тихоокеанско крайбрежие на Северна Америка. Шамът Винету е с червено-кафява гугличка, ранозрял и не е много възискателен към условията на отглеждане. Шамът Гартенрийзе е с кафява гугличка. Той е късно зрял. Плодните тела на този шам се появяват с около 10 дни по-късно, отколкото при шам Винету. Гъбите се появяват по-често единично, а количеството им е два-три пъти повече, отколкото при шам Винету. Шамът Гартенрийзе е с по-големи изисквания към условията на отглеждане, отколкото шам Винету. Шамът Гелбшопф е с жълто оцветена гугличка.

Строфарията може да се отглежда в парници, стъклени или пластмасови оранжерии, а така също край сгради, зидове, в навеси и мазета. Местата за отглеждане на строфария трябва да бъдат запазени от пряка слънчева светлина, ветрове и дъждове. Подпочвената вода не бива да бъде близко до повърхността.

Обикновено подготовката на хранителния субстрат се състои в навлажняване на сламата, докато влажността ѝ достигне 70%. Навлажнената слама се прави на лехи или се пълни в сандъци, или в полиетиленови торби. Оптималната дебелина на лехата е 25 см. Лехите не трябва да бъдат по-тънки от 20 см и по-дебели от 30 см. За 1 кв.м гъбна леха се изразходва 0.25 куб.м въздушно суха слама, което е около 20 кг. Сламата трябва добре да се притъпче. Пригответе лехи се засаждат с мицел. Посадъчната норма е 330 г зърнов мицел за 1 кв.м леха. Засаждането може да бъде гнездово или смесено. След засаждане сламата в лехите отново се притъпчва и се покрива с хартия или други подръчни материали, за да се предпази горната повърхност от изсъхване.

За да се получат сигурни и високи добиви, навлажненият субстрат се пастъоризира при температура от 54 до 60°C в продължение на 30 минути.

Инкубационният период продължава от 4 до 5 седмици, след което се полага покривният материал. За такъв се използва компостна пръст, торф или смес от тях с пясък, листовка, дървени стърготини и др. Реакцията на покривния материал да бъде слабо кисела (рН 5.5 - 6). Преди полагането на покривния материал върху лехите е необходимо обеззаразяване с формалин в доза 2л/куб.м. Най-подходящ покривен материал е торфът от торфонаходището в с. Вайкал. Той има леко кисела реакция и практически е стерил, с добра водозадържаща способност. Дебелината на покривния пласт е от 3 до 5 см.

Появяването на плодни тела става около 8 до 10 седмици след засаждането на мицела. Плододаването е непрекъснато и продължава до настъпването на студовете.

През беритбения период грижите се състоят в осигуряването на пресен въздух, поливане и бране на гъбите. Поливането се извършва както при култивираната печурка и се внимава водата да не прониква в хранителния субстрат.

Гъбите се берат отворени, преди гугличките да се обърнат нагоре и преди ламелите да почернеят. Набраните гъби могат да се съхраняват в хладилник при температура от 2 до 5°C в продължение на 2 - 3 дни. Нормалните добиви варират от 7 до 10 кг/кв.м, но се получават и добиви от 24 кг/кв.м.

Най-подходящо време за зареждане на субстрата е края на март - началото на април. Реколтата се получава през юни, юли и август. Строфарията може да се засажда и през м. август, и да се покрие през септември. Прибирането на реколтата в този случай става през пролетта. Добивите и в двата случая са еднакви.

По плодните тела на строфарията не се наблюдават заболявания. Дори такива причинители на болести като дактилиум, вертицилиум и микогоне не нападат строфарията, когато се отглежда в съседство с култивирана печурка.

Голяма вреда нанасят нисшите гъби от род триходерма, които се развиват в хранителния субстрат и могат изцяло да компрометират реколтата. Борбата с тях се води чрез предварително третиране на субстрата с беномил в доза 25 г за 100 кг въздушно суха слама, внесени в поливната вода или 2 - 3 г за 1 кв.м при пръскане на повърхността на лехите. Основният неприятел по плодните тела е червеният бръмбар. Той ги нагрива, особено ламелите, когато гъбата се отглежда на открито. В мазета и парници не се явява или се явява рядко.

Борбата с него може да се води с инсектицидни препарати след консултация със специалисти по растителна защита.

АВТОРЪТ ст.н.с. Йордан З. Костадинов
- дава консултации по въпросите на гъбопроизводството
- разработва технологични проекти за отглеждане на различни видове култивирани гъби
- посещава и консултира гъбопроизводителите в техните гъбарници
- актуализира и осъвременява конкретни гъбарници
За контакти: 02/ 831 22 05

ОТГЛЕЖДАНЕ НА ГОРА ЗА РОДОВОТО ИМЕННИЕ

В последните десетилетия все по-голямо разпространение получава отглеждането на така наречения посадъчен материал със **закрита коренова система**, т.е. семенните или пресадени фиданки израстват в специализирани саксии-контейнери. При пресаждането на постоянно място, такива фиданки се изваждат с буцата пръст, благодарение на което, тяхната коренова система изобщо не се поврежда и фиданките значително по-лесно понасят самото пресаждане.

Съществуват няколко различни технологии на отглеждане на семенни или пресадени фиданки, предимно иглолистни видове (борове, смърчове), в неголеми контейнери в специални оранжерии, където им се осигурява необходимия микроклимат, своевременно поливане и подхранване (независимо от малкия обем на всеки контейнер, земята в тях не пресъхва и запаса на необходимите хранителни вещества също не се изтощава). Като правило, контейнерите за такова отглеждане представляват нещо подобно на пчелна пита - множество пластмасови килийки, напомним малки кофички за десертно кисело мляко, запълнени със смес от пръст. Във всяка от тези клетки се отглеждат по една семенна фиданка (обикновено се посяват по две, три семена и след тяхното покълване ръчно се разреждат, а в празните килийки или семената се засяват отново, или се пресаждат излишните къл-

нове от съседните килийки). Семенните фиданки, отглеждани по тази технология, обикновено са доста малки (например, стандартната семенна фиданка на белия бор има височина около 12-15 см). **Затова добри резултати при посаждане на такива семенни фиданки се постига само в случая, когато почвата е била предварително специално подготвена.** Необходимо е да се отбележи, че всички наши дървета имат дълъг период на зимен покой, за който в естествените условия те се подготвят постепенно. Затова пресадените фиданки, отглеждани в оранжерийни условия, трябва да преминават преди зимуването определена закалка. Обикновено тях ги пресаждат на постоянно място достатъчно рано, поне няколко седмици преди очакваното настъпване на продължително студено време, или по същото предварително време ги оставят на открити площадки за презимуване.

Друга технология за отглеждане на пресадени фиданки със **закрита коренова система** се състои в това, че семенни фиданки, отглеждани в посеивното отделение на обикновен разсадник, се пресаждат не в школата, а в **специални контейнери с хранителна смес или брикети от хранителна смес.** Като правило, семенни фиданки в такива контейнери или брикети не се отглеждат в продължение на цял сезон, а се посаждат на постоянно място няколко дни или седмици след пресаждането в

този вид контейнер или брикет. Използването на посочената технология позволява съществено да се увеличи възможното време за посаждане на семенните фиданки на постоянно място, а също така (за сметка на правилно избраната хранителна смес в контейнера или брикета) да се осигури най-добър ръст на дръвчетата в първите месеци след пресаждането. В сегашно време тази технология се използва рядко, основно заради високата ѝ цена.

Посаждането на готови пресадени или семенни фиданки на постоянно място се извършва през пролетта или есента, приблизително в същите срокове за пресаждане на семенните фиданки в школното отделение на разсадника. **Пресадените фиданки със закрита коренова система може да се пресаждат и в други времеви периоди, когато ръста на надземната част вече е започнал или още не е напълно спрял.** Важно е да не се пресаждат в периода на най-активния си ръст: рязкото изменение на условията на растеж (осветеност, влажност на почвата) може да доведе до загуба на прираст или даже до гибел на пресадените фиданки. **Следващите грижи за посажданията зависят и от това, в какви условия тези посаждания се създават, как е била подготвена почвата преди посаждането, какви са възрастта, размера и качеството на посадъчния материал, на колко гъсто са поса-**

дени дърветата и от много други фактори. Ако за посаждане се използват големи и висококачествени пресадени фиданки, подходящи по всички показатели за условията на конкретното място и самото пресаждане се провежда в подходящ срок, то следващи грижи за тях може изобщо да не потребяват. Ако пресаждането се извършва на места с висока трева или сред храсталаци, или ако за посаждането се използват много малки пресадени фиданки, то в първите една-две години са необходими редовни оплелвания, иначе посадените дръвчета могат да загинат в резултат на конкуренцията с тревистите растения и храстите.

Ако посаждането се провежда на мястото на сечище, то посадените дръвчета в повечето случаи ще бъдат принудени да се конкурират с издънките на бързо растящите широколистни видове, такива като трепетликата (нейните издънки в изобилие се развиват от корените на старите дървета) или брезата (тя бързо се възобновява, както от лесно разпръскващите се семена, така и от издънки от пьнове). Много видове дървета в резултат на такава конкуренция сериозно забавят ръста си (например, смърча или бялата ела) или загиват (например бор или лиственица). Независимо от всичко това, гора в този случай се образува, макар и не винаги от тези дървесни видове, които са били посадени.

Плодни тела от строфария

ФИРМА „ВЕРОНА“

Произвежда мицел от култивирани гъби - печурка, кладница, шийтаке.

Материален носител - зърно от твърда пшеница или ръж.

Оригинални пластмасови опаковки с вместимост 0,9 кг.

Производствен процес в условията на стерилност.

Мицелът зрее в климатизирани камери.

Готовата продукция се съхранява в хладилна камера.

Велико Търново, 062/ 40 092,
GSM: 088/ 713 763,

цех в с. Леденик, тел. 06224/ 2575

Описание, история и други полезни знания

Риганът - *Origanum vulgare*, е диворастящата форма на майораната. Докато майораната е предпочитана подправка в кухнята, защото притежава особено фин аромат, риганът е далеч по-подходящ за лечебни цели. Родината му са топлите среди-земноморски страни. Оттам идва и най-качественият риган. Растението има по-специфичен, по-силен вкус и мирис от растенията, разпространени в северните региони на Земята, това важи и за Германия. В Италия риганът е неизменна част от истинската неаполитанска пица.

Риганът расте в дивата природа, най-вече по склонове, върху варовити и по-скоро сухи почви. Най-добре е да се бере едва през есента. Тогава го сушат на китки и го стриват. За щастие сушеният риган запазва доста дълго своя аромат, така че може да бъде употребяван не само в прясно състояние като медурия, но също и през зимата като суха подправка. Въпреки това трябва да съхранявате и ригана (както всички останали подправки) в добре затворени съдове, за да съхраните възможно по-дълго аромата и особено лечебната му сила.

Риганът е бил познат още в древността, но не толкова като подправка, а по-скоро като лечебно средство. В древна Гърция той бил използван срещу отравяния с растителни и животински отрови, например отравяне с растението бучиниш - това била причината за смъртта на философа Сократ (470-399 пр.н.е.), както и при ухапване от змия. Лечебната сила на ригана била позната и на древните римляни, но също и пикантният му вкус. Вероятно римляните са започнали да култивират диворастящия риган и да отглеждат ценните в кулинарно отношение сортове.

Когато употребата на ригана се разпространила из Средна и Северна Европа, хората преоткрили и медицинските свойства на тази интересна подправка. След заселването на европейци в Новия свят - континента Америка, риганът намерил и там много поклонници. В Мексико той се използва особено често заедно с чили-пипер.

Позиция в енергийния кръг и общи действия

В енергийния кръг риганът се намира в хармонизиращата сфера на IV квадрант. Стимулиращият и енергоредуциращият аспект са приблизително еднакво изразени. Следователно подправката е подходяща при оплаквания, които от една страна се нуждаят от тонизиране в една определена област, но от друга страна изискват отвеждане и изчистване на отрицателно действащи енергии. Ефектът на ригана се проявява

РИГАН

най-добре, когато даден проблем все още не се е обособил и е податлив на хармонизиращото влияние.

Подобно действие има бахарът, при който обаче тонизиращият аспект е малко по-силно изявен, но той не може да редуцира в такава степен отрицателни енергии.

Действие в телесната сфера

Свойството на ригана да намалява отрицателни енергии било известно още в древността - затова го давали при отравяния. При все че ефективността му при тежки отравяния - например с бучиниш или при ухапване от змия, е по-скоро съмнителна (с други думи не пийте питие от бучиниш, дори да имате достатъчно риган у дома), хармонизиращото противоотровно действие се проявява особено при хронични, пълзящи отравяния в малки количества, като например от прословутата амалгама в пломбите на зъбите ни.

Друг аспект на ригана се изразява в свойството му да облекчава менструални болки. Той се препоръчва и при утринно гадене, особено през бременността.

И най-сетне: риганът е забележително лечебно средство при болки. За разлика от някои други лекове, той не успива, а дори пробужда жизнеността, но намалява отрицателните енергии, предизвикващи болката. Това важи и за много форми на болезнени оплаквания - главоболие, зъбобол или ставни болки.

Действие в душевно-умствената сфера

Риганът е една от най-добрите подправки срещу нетърпеливостта и хектиката (припряността). Всеки от нас често се улавял; че реагира нетърпеливо и стресово. Но докато при мнозинството това състояние трябва да е изключение, има хора, които изглеждат в стрес "по всички линии".

Това поведение е доста неефективно и късащо нервите, би трябвало да се запитаме как всъщност се е стигнало до тази нетърпеливост..

Винаги когато не успяваме да се задълбочим, да вникнем в ситуацията и задачите си, ние сме склонни да ставаме припрени и нетърпеливи. Така например няма да срещнете човек, който медитира нетърпеливо, пее нетърпеливо и припряно или играе

нетърпеливо с електрическото си влакче.

Припряността и нетърпение-то се проявяват винаги, когато с мислите си ние сме някъде другаде, а не в настоящата ситуация.

Риганът помага да намерим отново пътя към самите себе си и към нашите настоящи действия, вместо да се пренасяме с мислите си в бъдещето, където и без това не можем да направим нищо

Риганът е добър и за хората, които са нетърпеливи и припрени към себе си, които могат да станат много твърди и жестоки към себе си, въпреки че в крайна сметка не печелят нищо, а само пречат на собственото си душевно развитие.

Нетърпеливият и припрян човек страда от липса на обич, той не проявява разбиране към другите, нито дори към себе си. Той е гленик на своето дребно Его, което с воля и стиснати зъби се опитва да постигне всичко възможно и все пак никога не стига истински до целта, където би могло да се отпусне и да намери покой.

Въпреки че риганът може в значителна степен да допринесе за успокояването на разбунтувания, размирен, измъчван от стрес ум, той все пак не е упояваща или успиваща подправка, защото има и тонизиращо действие. Риганът само редуцира отрицателните енергии под формата на трескави, припрени мисли, но същевременно прави човека бодър и свеж, тъй че той може да прозре какво е да изживяваш съзнателно отпускането, релаксацията - нещо, което няма нищо общо със съня.

Приложение и рецепти

При хронични отравяния: сварете 1 препълнена супена лъжица риган в 1/2 л. вода, варете пет минути на средна температура. После прецедете и пийте два пъти дневно малка чаша от това питие в продължение най-малко на 3-4 седмици.

При прилошаване и менструационни оплаквания: смесете 1 ч.л. билков чай (най-добре мента) с 1/2 ч.л. риган. Запарете сместа с една чаша вряла вода, оставете пет минути, прецедете и пийте чая леко охладен.

При болки в ставите: купете си студенопресовано сусамово масло. Смесете 100 мл от него с 1-2 чл. риган. Затворете добре в шишенце така обогатеното масло и го оставете да престои поне един ден. След това натривайте болезнените места на ставите два пъти дневно.

При главоболие: със същото масло мажете челото и тила, като го втривайте леко. При остри болки вземайте допълнително по 10 капки хомеопатично лечебно средство от риган.

При безсъние: направете си малка възглавничка - торбичка от памучна тъкан, напълнете я с риган и я пхнете в обичайната си възглавница.

При нетърпеливост, припряност и стрес: използвайте възможно по-често ригана като подправка в кухнята. Освен това вземайте два пъти дневно по 5 капки хомеопатично средство от риган.

„Лечебните подправки“, Шварц и Швапе

ЕДНА ГОДИНА ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕНИЕ"

Екатерина ПЕЙЧЕВА

На 24 октомври в залата на читалище "Славянска беседа" се събраха читатели на вестник "Родово Имение" и симпатизанти на Националното движение "Родово Имение" от цялата страна, за да отбележат Първия Рожден Ден на вестника. Залата беше тясна за съмишлениците на движението за превръщане на планетата в Райската градина на Любовта. Всички бяха добронамерени, приятелски настроени. Във въздуха витаеше надеждата, че има изход от хаосната ситуация, в която тъне човечеството, че вестник "Родово Имение" е трибуна на една промяна към съзидание и творчество, към здравословен и щастлив живот, към изцеление и на човека, и на планетата.

Това не е обикновен вестник. Той не е орган на една клика, която иска да се наложи и да манипулира обществото, а е дело на колективното творчество на редакция и читатели, на всички, които носят в сърцата си събудения и оживял спомен за древния ведически рай на Земята, спомен, чийто огън копнее да бъде осъществен като ново, прекрасно бъдеще на любов, светлина, хармония, мир.

първоначално плодородие. Споделя се богатият руски опит за създаване на родови имена, обсъждат се проблеми, възникващи при реалния живот в тези имена.

На пръв поглед това не е политически вестник, но всъщност той проповядва една висша политика, защото е трибуна на едно ново мислене, което е призвано да създаде и ново, прекрасно бъдеще, защото цели създаването на ново общество с отношения, основани на любовта и сътрудничеството, на ново отношение към планетата и природата, към Божествения и човешки свят.

Вестник "Родово Имение" стана център, около който се събира ядро от хора, които знаят, че само с хляб не се живее, че истинското състояние на човека е да бъде творец и да живее в хармония със себе си, с природата, с Космоса. Светлината, която излъчва този център, докосва все нови и нови сърца, все повече хора се включват в съставянето на вестника. Великолепната идея в създаването, в списването на вестника да участват и читателите, дава богат плод. Събужда се творческата енергия на все повече хора, активизира се мисленето им, пробужда се желанието им за радост, щастие, любов. Светла струя от позитивна енергия тече от вестника към неговите читатели, преобразява ги, дава им надежда, вдъхва им вяра в собствените сили и възможности.

В последните години на разпадащата се цивилизация, в света на хаос, вражди, насилие, терор, божествената идея за създаване на пространство на любов на ведрусата Анастасия чрез вестник "Родово Имение" създава светъл оазис, чиито граници непрекъснато се разширяват. Неслучайно на страниците на вестника си дават среща идеите на Анастасия и Учението на Бялото Братство на Учителя Петър Дънов, защото са съзвучни и носят едно и също послание - за живот в хармония с природата, според Божествените закони, на хора, пробудили в себе си Божествената творческа искра, преобразили се в деца на Бога.

На страниците на вестника намират своето място и практически съвети, статии по въпроси, засягащи нови методи на земеделие, които не експлоатират и не унищожават земята, а възстановяват нейната красота и

Всичко това прави вестник "Родово имение" не злободневен вестник, който прочитай и хвърляш в коша, а уникално издание, което можеш да четеш винаги, дори след години, и да намериш на страниците му необходими и полезни материали.

Главният редактор на вестника г-н Атанас Панчев имаше хубавата идея да връчи на активните сътрудници на вестника красиви грамоти за почетно членство във Всенародното екологично движение "Родово Имение". Грамоти бяха връчени на поета от Родопя Никола Гигов, Елена Хайтова, Николай Кафтанджиев, Христо Карагъзов, Сергей Инджов, Станислав Спасов, Борислав Иванов, Христо Танев, Желязко Танев и много други. Всеки от тях поздрави приятелите на вестника и сподели своите мнения, оценки и препоръки. Това беше един прекрасен букет от слова, изпълнени с дълбока надежда за промяна, за нов живот, за новите идеи, които вестникът разпространява. Имаше и стихове, и пожелания.

Гост на тържеството беше руският поет Ефим Кушнер, истински подвижник на идеята за родови имена, човек, кипящ от светла енергия, разнасящ надеждите и идеите за ново човечество, щастливо, изцелено, възкресено за нов живот.

Да е честит първият рожден ден на вестник "Родово Имение"! Нека все така сее светлина, любов и надежда в сърцата на читателите си. Желаям му дълги години на успешна дейност за благо на хората, за благо на България!

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

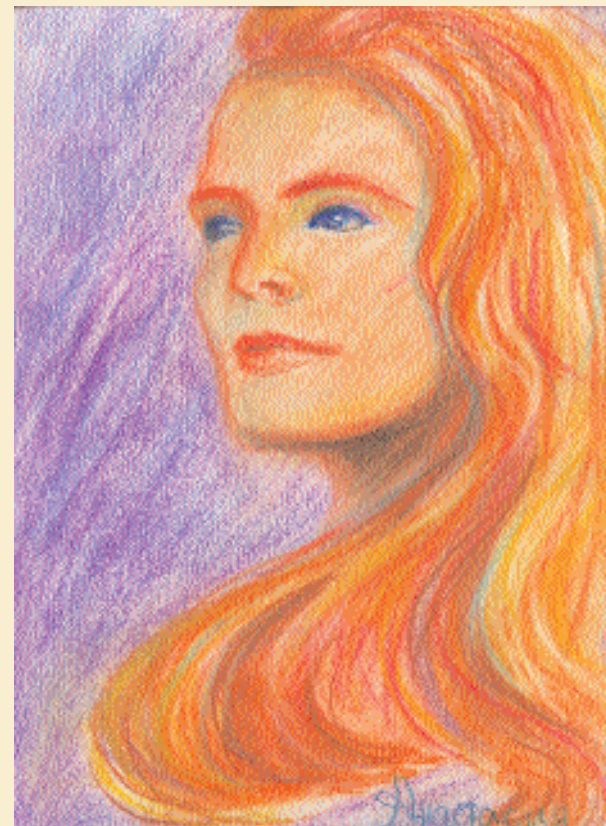
Здравейте приятели!
Поздравявам ви с лъчите на Светлината и с Любов в душата!

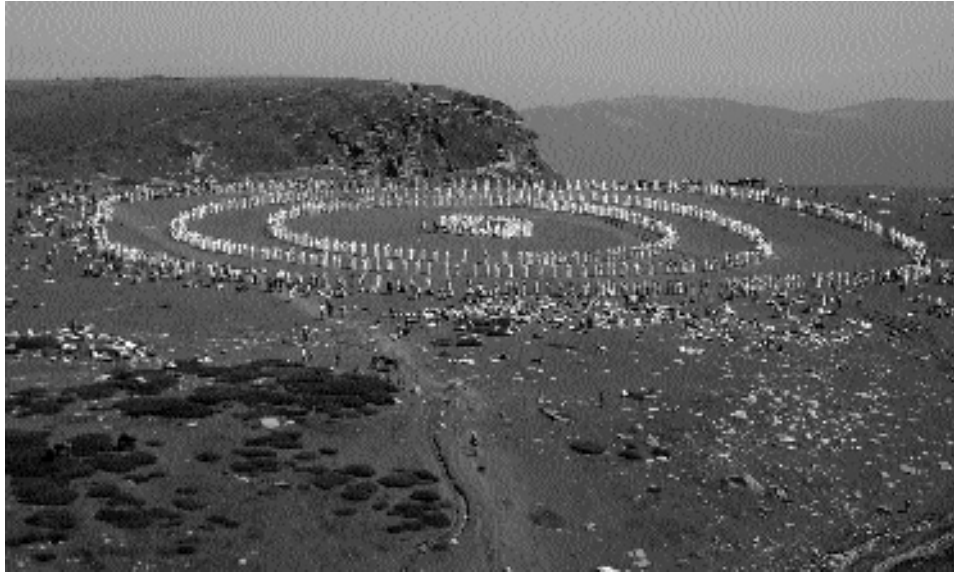
Отдавна ми се иска да направя нещо за вас и нарисовах тази икона с много обич. Нека пази чистотата в сърцата ви и закриля светлите ви мечти и прекрасните ви дела!

Изпращам и още рисунки и благодаря за всичките ми публикации!

Пожелавам ви здраве, щастие и много Любов!

*С обич: Катя Николова
гр. Горна Оряховица*

ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА**И АНГЕЛИТЕ ИГРАЯТ ПАНЕВРИТМИЯ****НЕВЕРОЯТНО, НАЛИ? - НО... ФАКТ!***Николай КАФТАНДЖИЕВ*

По време на Десетия международен симпозиум „Седем Рилски езера“, имах интересни срещи. Една от тях беше с българин, който от дълги години живее в Белгия, Христо Балабанов, но идва в родината си, за да играе паневритмия на 7-те Рилски езера през август. Имаше какво да си кажем, защото е магистър по история на изкуството и години наред е работил като реставратор на картини в Брюксел, пък аз съм специализирал белгийско киноизкуство там и по време на престоя си се интересувах най-вече от фламандската живопис. И все пак най-важното, което чух, не беше свързано с фламандските художници, а с това, че **„И АНГЕЛИТЕ ИГРАЯТ ПАНЕВРИТМИЯ“**.

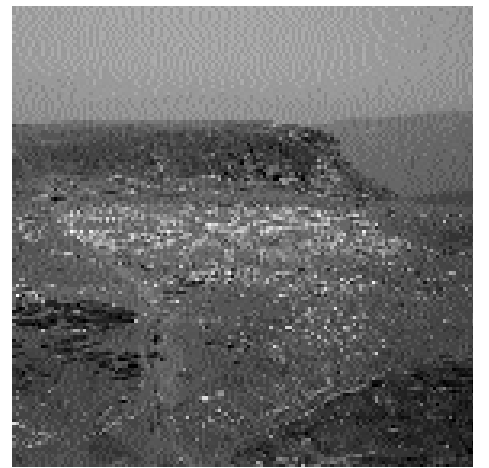
Ето какво чух от него, което той на свой ред бе чул от друг бял брат преди години.

Имало един бял брат, който с цялата си душа играел паневритмия. Учителят Беинса Дуно го харесвал и за играта му, и за чистотата на сърцето му. Обещал да му покаже как и ангелите играят паневритмия. За това трябвало да се изкачи на връх Мусала в Рила и през нощта, в 3

часа, когато звездите над върха светят с чудна светлина, да вдигне взор. Той видял тогава как играят ангелите. Завърнал се, казал на своите събратя, че не може да даде точно описание, защото няма с какво да сравни видяното.

Чутото не само ме изуми, но и много ме заинтригува. Разговарях с хора, които играят редовно паневритмията. Някои от тях са чували за паневритмията на ангелите, даже разбрах, че и нещо имало написано за случилото се с този брат, но лично такива сведения не намерих.

Надявам се, благодарение на читатели на „Родово имение“ или техни близки, да поместим и други материали за ангелската паневритмия.

БИОДИЗЕЛ

Получава се от селскостопански суровини. Цикълът е едногодишен. Има търсене. Осигурява бърза възвращаемост.

ДЪРВООБРАБОТВАНЕ

Производство на екокъщи. Български, стил стари мебели. Кошери. Ковчези. Реставрация на мебели. Разработки по желание на клиента

БИЛКИ

Култивиране. Събиране на диворасти. Обработване. Износ.

ЕТЕРИЧНО-МАСЛЕНИ КУЛТУРИ

Култивиране. Обработване. Износ.

ЕЛЕКСИР НА МЛАДОСТТА

Екопродукт за подмладяване и възстановяване на организма. Получен от естествени суровини, без консерванти. Също и нектари.

ПРОИЗВОДСТВО НА ИЗОЛАЦИОННИ МАТЕРИАЛИ ЗА СТРОИТЕЛСТВОТО

Български машини и съоръжения, вносни суровини, висока ефективност, бързо възвръщане на средствата.

Предлага: **Никола Белчев**,
тел. 953 19 83
07.09.2006 г., София

Федерация за духовно единение РОЗА

На 18.11.2006 г. от 10 ч. в салона на Дома на архитекта (ул. Кракра 10/11) ще се проведе конференция на тема:

Людмила Живкова - фар на световната култура

от 10 до 17 ч. (от 13³⁰ до 14³⁰ - почивка)

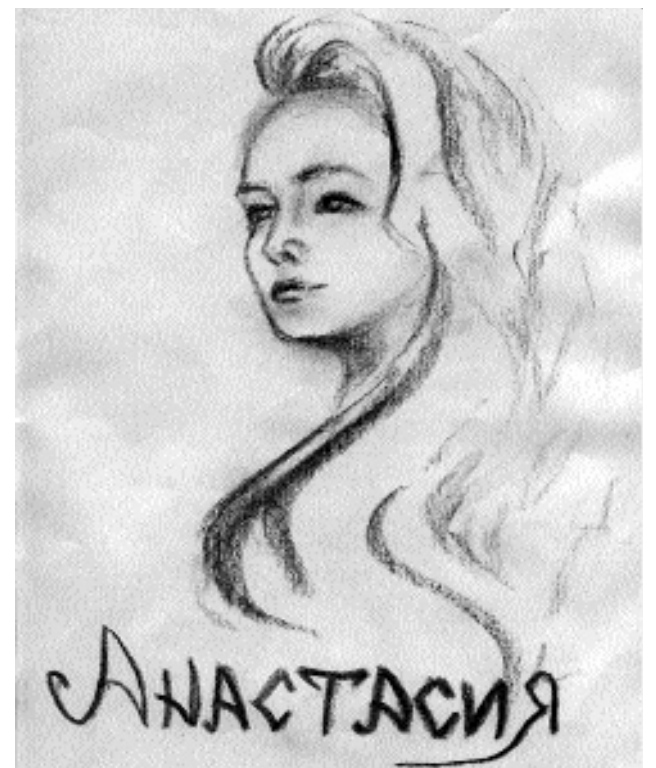
Телефони за допълнителна информация: 845 02 61 (след 16 ч.)

0887-516 412 - П. Николов; 0887-516 392 - В. Николова

0888-816 800 - Л. Костова; 0899-711 776 - А. Янкулова

Рисунките изпрати
Катя Николова,
гр. Горна Оряховица

Своя пътека между звездите

Размисли за новата книга на Никола Гигов
"Космос от мъка и песен"

Ст. н. с. д-р Светла
Кръстева

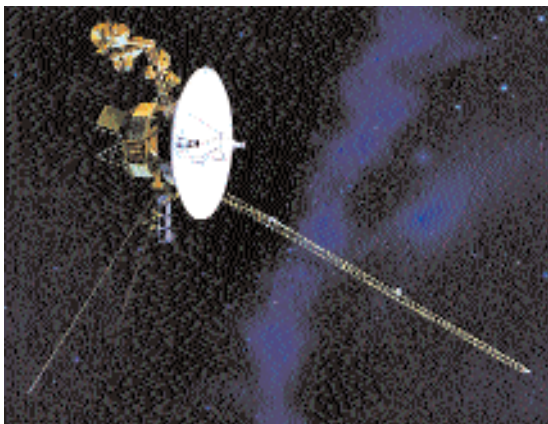
От утвърдено българско самочувствие и духовен растеж се нуждаем повече от всякога. За това ни помагат творения като "Космос от мъка и песен". Това е новата книга на родопския поет и писател Никола Гигов за прослава на Родопите и на своя земяк Дельо хайдутин. Малко писатели успяват да преплетат така умело художествения и документален опит, да свържат легендата, историята и съвременността. Доказателство за това е разказът за космическата българска народна песен "Излел е Дельо хайдутин", за нейната история и потенциален заряд да представи нашата цивилизация пред Вселената. Не много творци съумяват убедително, както Н. Гигов, да защитят виталността и вечността на българския музикален фолклор като път за проникване във Всемира, като вечна, самобитна основа за съществуване и пребъждане на нацията.

В "Космос от мъка и песен" авторът продължава да доказва своята историческа ерудиция, нека не забравяме неговата книга "Легенда ли е

мн. др. Но като че ли най-главното, което ни внушава книгата, е идеята за хуманност. Чрез послание на извънземните, авторът предрича, че думите на Орфей "Мой Бог е Любовта", ще владеят бъдещите четирнадесет хиляди години, не само на Земята,

Орфей", С., 1992. Продължава да и з р а з я в а уменията си за откриване на взаимодействия между древност и съвременност. Отново неговият любим родопеец Орфей е тема за размисъл и прозрения на неоткрити явления. В космическото послание от звездата АС, към която лети "Вояджър", Орфей е утвърден като "космическа връзка" (с. 75) Неговата планина е излъчила магическата Дельова песен.

С присъщата за стила си живост и съпричастност авторът на "Космос от мъка и песен" разказва житието и битието на героя на легендарната народна песен "Излел е Дельо хайдутин".

Тази песен е всред двадесет и седемте музикални произведения от цялата земя, включени в златна плоча, която лети върху външната част на централната платформа на космическия кораб "Вояджър". Идеята за изпращането на тази плоча е на Ф. Дрейк. Други учени от различни краища на света - А. Драйън, К. Сейгън, А. Кларк - избират в продължение на десет седмици музиката. Участва и световноизвестният етнолог Алън Ломакс, изследвал и записал хиляди песни на различни народи.

С всяко четене и вчитане в новата книга на Никола Гигов като че ли невидимо преплетени светлинни нишки изтеглят духовността ни нагоре, извисяват ни към звездите и отварят духовните ни очи за редица взаимодействия: писателят, неговата "пътека между звездите" и нас, читателите; ние и други цивилизации; фолклорът и мултикултурализмът; Родоп, България, Вселена; закони на музиката и тяхната универсалност със законите на Всемира и

но и на Слънчевата система. Стремешът на хората от различни краища на Земята към хуманност и висшата й проява - любовта, Н. Гигов изразява чрез тълкуването на древна дума от Хавайските острови. Това е "алоха". Тя се изричала вместо "довиждане" или "сбогом", но означава - "Нека любовта ми остане с вас". "Тези, които се разделят", пише авторът, "си подаряват любовта, за да не се разлюбват никога."

"Космос от мъка и песен" ни помага да укрепим националната си гордост, да се чувстваме част от Вселената, а не само от Европа, както някои все още мислят. Творбата би трябвало да се прочете от всеки българин и преди всичко - да влезе в класните стаи.

Както чрез "Космос от мъка и песен", така и чрез цялото си творчество, Н. Гигов доказва, че отправеното пожелание към него от полския писател-фантаст Станислав Лем - "да си има своя пътека между звездите", е сбъднато отдавна.

В-к „Новата култура“,
15. 06. 1998 г.

ДУХОВНИТЕ УЧЕНИЯ И БЪЛГАРИТЕ

ОРФИЗЪМ

КАНИСКА

Орфизмът е духовно учение на древните траки /благ-ари, благи българи/. Неговите основи са положени петнадесет века преди новата ера от Посветения Орфей. Това учение е тясно духовно свързано с Тангрисма с общи живи допирни точки: нравствен монизъм, вяра в космическата мъдрост и безсмъртие на човешката триединна същност и нейния постоянен стремеж към съвършеното и безкрайното. Орфей е реална историческа личност - Мъдрец, Посветен, владеец висшето духовно познание и принципите на духовната музика. Вълните от трептенията на тази музика са Хармонията от Седемте небесни сфери, сведена на земята и преподавана от Учителя Орфей на хора, животни, растения и минерали. Висшите знания от Космическите творчески вибрации се преподават в школите на тракийско-залмоксисовите центрове по Черноморието, местностите около с. Гела в Родопите и при Маричините езера на Рила. Древните гърци са приемали Тракия за страна на Небесната Светлина и родина на Музите, където се е намирало и светилището на Орфей. От по-стари източници знаем, че това светилище се намира, и в момента е там, в подножието на планината Каю-Кайон, старо наименование на планината Рила. В подножието на нейния връх Мусала е именно циркусът на Маричините езера. Това място е посочено и от Учителя и е наречено от него "Олтара". Необходимо е да подчертаем, че легендите на траките, възникнали от знанието, преподавано от Орфей, коренно се различават от познатата ни гръцка митология. И още нещо - корените на арменския народ, кръвно свързан в далечното минало с българите, се крият във вътрешния кръг на учениците от школата на Орфей.

В онези далечни времена "благите българи", траки, постигат високи нива на развитие в обществения начин на живот и изкуство. Те са миролюбиви, владеят природните стихии, вярват в преражданията, познават билките, с които лекуват, въздействат с музика върху хора, животни и растения. Тракийският дух понася в себе си трепетно далечното предчувствие за учението на Любовта, донесено от Сина Божий - Христос, което се пренася покъсно в богомилската традиция, за да утвърди възгледите за началното чисто Християнство.

Орфизмът е учение от първия клон на Всемирното Бяло Братство, чиято цел е да подготви подходящи условия за приемане в умовете и сърцата на хората принципите на Християнството. Този клон работи в Индия - велики риши, Египет - херметисти, Персия - маздеисти, Асирия и Вавилон, Тракия и Гърция. Именно учениците на Орфей са тези, които внасят мощна духовна вълна в Гърция, за да стане тя познатата ни от по-новата история Древна Гърция. И до сега тя се приема за "люлка" на човешката цивилизация и основоположничка на Европейската култура. При цялото ми уважение към гръцкия народ, тази "Древна Гърция" е унищожила почти изцяло древните знания, а други е преработила до неузнаваемост, подчинявайки ги на своята митология. За съжаление тази й дейност никога не е прекъсвала и продължава и в днешни дни.

Внимание заслужават двама нейни велики мислители, които въпреки своето духовно величие са погубени физически: Питагор /580 - 500 г. пр. н. е./ и Сократ /469 - 399 г. пр. н. е./. Идентични са житейските съдби на Питагор и Рудолф Щайнер, от една страна, и на Сократ и Лев Толстой, от друга - те са подчинени на кармични връзки, които разкриват истината за техните прераждания.

БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ В МИНАЛОТО И ДНЕС

/Нова рубрика/

Николай КАФТАНДЖИЕВ

Кога е възникнало това свещено чувство в българите от Дунавска България, кога са се споили българи, славяни и траки в един народ? - Нямам отговор, но с примери мога да го проследя от Византийско иго до наши дни. Нека припомним, че според някои историци богомилите не са били безродници, а и сега хулите върху тях не спират, но това твърдение е опровергано с един от техните апокрифи, възникнали точно по време на византийското робство. Акад. Димитър Ангелов, най-добре осведоменият български историк върху богомилството и негов проучвател с международно признание, пише: „Промените, които настъпили в характера на богомилството и в проповедите на неговите главни разпространители, дали видими отражения в техните преценки на миналото на българския народ. Някогашното българско царство... се превръщало постепенно в спомен за хубава, спокойна епоха, когато всички живеели в благополучие и изобилие за разлика от грозното настояще. Бедствието и теглилата, които българският народ търпял при Симеон и Петър, били забравени, за да отстъпят място на едно ново отношение към управлението на тия двама царе, изпълнено с възторг и идеализация. Ярко личи тази промяна в богомилската идеология по отношение на нейната преценка за миналото в тий наречения „Български апокрифен летопис“, един твърде важен паметник за нашата история, на който досега не е било обръщано достатъчно внимание. Той е бил съставен вероятно към средата на XI век... Целта на неизвестния съставител на апокрифа е била да предаде накратко историята на българския народ от най-старо време до неговите дни, като се спре върху царуванятията и делата на отделните владетели.“ Ето какво пише за този апокриф и основоположникът на българското богомилство проф. Йордан Иванов в своя капитален труд „Богомилски книги и легенди“ още през 1925 г.: „Там /т.е. в апокрифа/ българите са богоизбран народ, който бил поселен в Добруджа, по Божие посочване, от боговъзлюбения пророк Исая“.

От това време до наши дни, когато българският народ е изпадал в особено тежко положение, когато е бил, както се казва, пред своята гибел, той е забравял враждите помежду си, различията си и заедно се е борил за своето оцеляване и пребъждане. Това единение е особено силно подчертано в Епопея на забравените. Да си припомним картината на това единение от „Левски“:

„Той /Левски/ внасяше бодрост в народната сваят.“

И всякоя възраст, класа, пол, занятие взимаше участие в това предприятие: богатий с парите, сюрмахът с трудът, момите с иглата, учений с умът...“

Днес българският народ е отново на ръба на своето съществуване. Той е пред погубел, както би се изразил един поет. Грабят го без съвест и без милост и чужди, и наши. Държавата е разграден двор. Моралът е паднал дотам, че хора, може би изпаднали в беда, отравят братята си българи с алкохоли менте за жълти стотинки.

И ето в тази пълна разруха наблюдавам с възторг как като птицата Феникс българското родолюбие се възражда от пепелта и разперва крила, за да политне отново в сините простори, за да даде своята щедра дан в изграждането на едно просветено и възвисено човечество в Ерата на Водолея.

Някои ще ми кажат, че бълнувам. Не, не бълнувам.

Живял съм много и познавам добре българското взаимноизяждане във всяко отношение. Когато бях дете, съм запомнил ужасите на 40-те години на миналия век. Гонехме и се

бихме младите ратници, легионери, паисиевци, комунисти и анархисти. Големите и се убиваха в името на своя идеал. По-късно бях свидетел на истински ужаси. Палеха се къщи на партизани, за главите им се даваха сребърници, главите на част от убитите се отрязваха и показваха пред гражданството.

Промяната на строя само промени насоката на омразата и унищожението, но не и неговата същност.

Проучванията сега доказват, че след 9 септември 1944 г., убийствата и мъченията на „Фашистите и техните слуги“ са били къде, къде по масови. Да, така беше и трябваше да крия, че на 15 годишна възраст съм бил паисиевец, защото тази родолюбива организация, като и други подобни ней, бяха обявени за фашистки. От своя страна, като френски възпитаник, смятах легионерите и ратниците за фашистки гадове, които нямат нищо общо с българското родолюбие. Да, така беше, и вероятно и за много от нас е така и днес. И все пак, и все пак! Участвам най-активно в научни конференции по история, а те стават по няколко всяка година. Като общественик имам и ред други срещи със съотечественици. И... установявам, че **българското родолюбие днес е друго.**

КАКВО Е БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ ДНЕС!

Сега на научните конференции по история съм заобиколен най-много от легионери и знам, че те са били винаги истински родолюбци. Уверен съм, че ако направя анкета за убежденията на тези участници в конференциите с два въпроса:

1/ „**Как станяхте родолюбец в миналото и как му служехте?**“ и

2/ „**Как му служите днес и как смятате, че България може да бъде възродена?**“, повечето отговори ще бъдат следните:

На първият въпрос: „**Бях легионер, ратник, паисиевец, бранник, член на „Българската орда“, анархист, монархист, ремсист, комунист, и като такъв служех на България с цялото си сърце.**“

На вторият въпрос несъмнено ще има различни виждания кой е пътят, по който България може да бъде възродена, но несъмнено **в тези отговори родолюбието ще бъде поставяно на първо място.**

За хора с моите разбирания и дългогодишен опит в живота, отговорът е следният - **РОДОЛЮБИЕ, СЪПРОВОДЕНО С ТОЛЕРАНТНО ОТНОШЕНИЕ КЪМ ПОЛИТИЧЕСКИТЕ, ИДЕЙНИТЕ И ДРУГИ ВИЖДЕНИЯ НА ДРУГИТЕ РОДОЛЮБЦИ.**

Възниква и втори, не по-малко важен въпрос: „**КОЯ Е ТАЗИ ЛИЧНОСТ, КОЯТО СЪС СВОЯ ЖИВОТ, ОТДАДЕН НА БЪЛГАРИЯ, МОЖЕ ДА ОБЕДИНИ БЪЛГАРИТЕ И ДА ГИ ПОВЕДЕ КЪМ НОВ ВЪЗХОД?**“

За мен такава личност е ПЕТЪР ДИМКОВ. „**ЗАЩО?**“ - отговорът в следващите броеве на „Родово име“

София, 04.10.2006 г.

НИКОЛАЙ КАФТАНДЖИЕВ /р. 1929/, историк, международник в областта на културата, журналист. Завършва „Библиотекосъзнание-библиография“ във Философско-историческия факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“ през 1957 г. с дипломна работа върху ЮНЕСКО. Работи отначало в Българския библиографски институт „Елин Пелин“ /4 години/, след което е международник в „Българска национална филмотека“, където се и пенсионира през 1979 г. Понастоящем е журналист в седмичника „Родово име“. Главните му проучвания са върху личността и делото на Петър Димков и историята на българо-швейцарското приятелство. През 2004 г. издателство „Хрикер“ публикува монографията му „Петър Димков - добре познатият... непознат“, а сега „Родово име“ печата новото му изследване „Петър Димков в нова светлина“.

„БЪЛГАРИЯ ОТ ОРФЕЙ ДО НАШИ ДНИ“ НИКОЛА ГИГОВ

Николай КАФТАНДЖИЕВ

Слушал съм в захлас Никола Гигов в София, Пловдив, Варна, че и на 7-те рилски езера. Разговаряли сме кратко и дълго. Докоснал съм се и до творчеството му. Той е пребогат на знания и в този смисъл различен в това, което ще напише или каже. И все пак има една тема, в която е едновременно един и същ и различен - темата за Орфей и България. Винаги един и същ, защото започва по приблизително еднакъв начин и завършва със своето образно виждане за България. Между началото и края са вълните на поетичното море от знания на поета-изследовател.

За да се усети стила и родолюбието му, тук давам началото и края на словото му, произнесено в Стара Загора на 15 октомври, 2006 г.:

„Днес българинът има ботуши от отчаяние, качулка от скръб, огърлица от болки, пояс от грижи, но той е ЧОВЕКЪТ, КОЙТО МОЖЕ ДА ПРЕТВОРИ СЪЛЗАТА В ПЕСЕН.“

Сърце без обич е като кладенец без вода - за какво ти е целият кладенец /животът/, ако няма жива вода от обичта. Сблъсъкът между духовното и материалното най-добре го е изразил Джордж Гарлин: „Днес ние имаме високи сгради и ниска търпимост, широки булеварди и тесни възгледи, големи къщи и малки семейства, високо образование и все по-малко разум, голяма медицина и все по-малко здраве... Човешкият живот се измерва не с броя на вдишванията, а с миговете, които спират дъха ни...“ Когато кажем ОРФЕЙ И СПИРА ДЪХЪТ НИ...“

След минути на образно родолюбие, направили ни горди, че сме българи, Гигов завърши:

Предавам ви моята вяра в България:

Стара планина е Балканджи Йово,
Родопи - Орфеевата песен,
Рила и Пирин - борба и величие,
Странджа - борба и жертвоприношение,
Тракия - родина на музите,
Добруджа - златна корона,
Дунава - синьото перо на Европа,
Черно море - плисък от потопа и аргонавтен песен,

а цяла България е една феникс птица: винаги й вдигат клата - искат да я изгорят, изпепелят, да я заличат от картата на света, но тя - като феникс птица - се преражда от пепелищата - още по-млада, по-жизнена и по-крилата. България е малка, но е кътче от рая и в нея живее храбър и героичен народ.

По пътя ни ще има знаци
от подвизи и бели кости,
но винаги растат юнаци,
които знамето ще носят.“

София, 26 окт. 2006 г.

ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

От стр. 1

Единственото, от което се нуждаем в случая, е да регистрираме вездесщото Божие присъствие във Вселената. Естествено, тази констатация не почива върху основите на емпиризма (познанието, придобито по пътя на опита и наблюдението), нито притежава рационален елемент (познание, постигнато посредством разума). Тя е плод на нашата вяра, на убежденията ни, на мистично прозрение, което се ражда в сърцето и едва след това бива постигнато от разума (познание, придобито по духовно-мистичен, метафизичен път).

Второ, приемаме, че **Бог е Творец на света**, на Вселената. Именно Той е сътворил всичко съществуващо, Той е върховният Законодател, вложил в творението Си принципи, закони и цел. Следвайки логиката на разсъжденията си, достигаме до извода за **реалността на Творението, на света** (макар че в случая философите са изправени пред парадокса да не могат да докажат, че светът действително съществува; за да обосноват подобно доказателство, те трябва да излязат извън системата - сиреч извън света, което е невъзможно). Щом Богът Създател е реалност, значи и Неговото Творение, резултатът от възпътената Му творческа воля, е реалност.

Трето, приемаме, че съществува една **обективна Истина**, която обхваща по същност, съдържание, смисъл и основни компоненти света - като цяло, и неговите безбройни форми и проявления, в частност. Подчертаваме специално обективния характер на тази Истина, понеже тя се гради върху реалността на понятията, които вече представихме по-горе - Божеството и Неговото Творение. Разглежданата Истина е неотменна характеристика на Божията Същност, ала притежава и относително самостоятелно съществуване, доколкото може да представлява и наистина представлява висша цел на човешката мъдрост и познание (последните две - като отражение на свършената Божия Премъдрост).

Четвърто, след като по логически път достигнахме до разбирането, че има една реална и обективна Истина за света, то следващата стъпка е да признаем, че има и съответна **теория**, която обхваща тази Истина. Истината, сама по себе си, се отличава с идеалния си, абстрактен характер, докато теорията е нейната дреха, формата, която я представя и чрез която Истината прониква в съзнанието на човека.

Тази именно теоретическа обвивка на идеалната по същността си Истина за света ние наричаме **"Божествено учение"**. То включва в себе си **всичко за всичко**, ако ни бъде позволено да се изразим по този начин. Но за да не абсолютизираме дефиницията, все пак ще конкретизираме, че под Божествено учение имаме пред вид най-вече същността на **Бога, света, живота и човека** (или по-общо - **проявленията на Съзнанието в глобален космически план**), принципите и законите, според които съществува и се развива всяка обективна реалност във Вселената, смисъла и целите на общото и личното развитие (еволюция) на всичко съществуващо. За ядрото, центъра или отправната точка на това именно Божествено учение българският духовен Учител Петър Дънов (Беинса Дуно) отбелязва: **"Ядка на Божественото учение е Любовта, Мъдростта и Истината."** В случая той има предвид трите водещи Божествени принципа в Учението, представено от него в актуализирана редакция пред българския народ и планетарното човечество. Следващите му разсъждения разкриват накратко същността на посочените три принципа: **"Любовта е това, без което не може да съществува никакъв живот. Мъдростта е това, без което никакво движение не съществува. Истината е това, без което никаква граница не съществува. Любовта е начало на живота. Истината е край на живота. Това са двата предела на Великото в света. Това, което се движи по средата и оформя нещата, е Мъдростта."** На друго място той изтъква, че усвояването, осмисляне-

БОЖЕСТВЕННОТО

то и прилагането на Божественото учение е разковничето за преодоляването на всички житейски несгоди и изпитания, които срещаме по своя път към самоосъществяването: **"Ако искаме да се извадим от лошите условия, ще ни помогне само Божественото учение."**

Изложеното от Учителя П. Дънов познание - като система от идеи, теоретически постановки и методи за тяхното приложение - в същност се явява най-актуалната разновидност на Божественото учение за епохата, в която живеем. Насочеността на това съкровено Слово, извиращо директно от великия космически Извор, е изграждането на Новата Култура на VI коренна (окултна) раса - Културата на Любовта. Ръководният импулс за осъществяването на това грандиозно планетарно преобразуване е именно Божествената Любов. Ала тя не се проявява самостоятелно, а в хармонично съчетание и взаимовръзка с Божествената Мъдрост и Истина, подпомагани от провеждането и на останалите два космически принципа - на Божествената Правда и Добродетел. За взаимоотношенията между първите три от тях, дефинирани по-горе, Учителят на Бялото братство (ББ) в България споделя: **"Мъдростта не може да работи, ако няма едно начало и един край. Между тях работи Мъдростта - в междината, образувана от началото и края, която пълнят всички вечности, без да могат да я изпълнят. В тая междинна се движи Мъдростта и изяснява какво са Любовта и Истината."** Наличието на междинна в случая означава, че - при цялата условност на подобно онагледяване - Любовта и Истината в тяхното Божествено измерение представляват крайни точки или своеобразни ограничители по отношение проявлението на Мъдростта. В същото време при своето взаимодействие те (Любовта и Истината) създават естествена среда за това проявление. В своето Слово Учителят П. Дънов отрежда особено високо място на Божествената Истина. Според него: **"Истината не може да се каже. Тя се живее."** Той изяснява ролята на Любовта и Истината като начало и край на хипотетичното пространство, в което се "движи" Мъдростта, и добавя безценни езотерични сведения за дълбоко мистичната същност на Истината: **"Любовта е начало на всяко битие. Истината е крайният предел на битието, върховната му цел (курсивът мой - К.З.). А зад Истината? - Зад Истината няма нищо. Зад Истината не може да се отиде. Всяко нещо, което е сътворено, след като се движи, движи, най-после ще спре до Истината. То може да се движи милиони и милиарди години, но като дойде до Истината, там ще спре. И тогава едно от двете - или ще се съобрази със законите на Истината и ще живее според тях, или ще стане на прах и пепел."**

Истината, следователно, е съизмерима единствено с Вечността. В съответствие с Божественото учение тя се явява резултат от изявата на всемирния Живот, на всички същества поотделно и в тяхната съвкупност -

начело със самия Създател. Изводът е, че Божествената, върховната космическа Истина не е само цел в проявлението на Творението, но и път към нея самата, **начин на съществуване, начин на живот**. За това свидетелства и великият Посветен на ББ: **"Истината представя плод на целокупния живот. Тя включва това, в което Бог се проявява. Тя включва това, в което всички свършени същества се проявяват. Тя включва цялата вечност, която е съставена от хиляди и милиони "вечности". Защото има вечности, които са пределни. Има и вечности, които са безпределни."** Мярката за проникването в дълбините на Истината е степената, в която проявяваме Любовта. От друга страна, пътят на Истината неизменно води до Любовта. Извървявайки целеустремено този път, търсещият Истината, живеещият в Любовта постига Божествената Мъдрост: **"Ако ти със своята любов не можеш да преминеш от началото в края - да влезеш в Истината, и ако с твоята истина не можеш пак да минеш от края в началото, ти никога не ще разбереш какво нещо е животът"** (Учителят П. Дънов). Основна задача на ученика по духовния Път е да осъществи пълноценна връзка между Любовта и Истината. Ключът за решаването на това извънредно важно негово задание е именно Мъдростта. Това без съмнение е възшебен ключ, който отключва тайните двери на свършеното познание и на всеобхватната творческа дейност на разумното същество: **"Ти трябва да свържеш началото и края. Не можеш ли да сториш това, нищо не можеш да направиш, нито да разбереш. А кое може да свърже началото и края? Само Мъдростта"** (Учителят П. Дънов).

Дотук се постаряхме да приведем необходимите доказателства в полза на твърдението, че **Божественото учение представлява едновременно най-общата, най-конкретната, най-дълбоката и най-адекватната теория за света**. За нашите изследователски търсения от особен интерес е въпросът: в какви форми и по какъв начин е била поднасяна и бива поднасяна тази фундаментална теория на човечеството, кои са нейните носители и проводници?

Божественото учение е **едно**, доколкото то отразява и съдържа в себе си единната, всеобемаща Истина за Твореца и Творението. Ала това учение притежава множество разновидности. Ще се опитаме да ги разгледаме в две главни линии на обобщение.

На първо място, в **широк смисъл**: всички религиозни, духовни, философски, мистични, социални и пр. учения и концепции, всички научни теории, произведения на изкуството и литературата, всички продукти от творческата дейност на човека - доколкото съдържат в себе си зрънце от Божествената Истина за света и доколкото правдиво я пресъздават - се явяват разновидности, форми на Божественото учение. Някому подобно заключение би се сторило прекалено мащабно, за да е вярно. Но, уверени сме, едно проникновено, обективно и нешаблонно анализиране на проблема би доказало верността на това съждение.

На второ място, в **тесен смисъл**: **Дървото на религиите и духовните учения**. Ако си представим Божественото учение като едно огромно дърво, скрило своите корени незнано дълбоко в земната твърд и извисило короната си безкрайно високо в облаците и небесната синева, то клоните, които излизат от колосално мощния ствол, са именно различните религии и духовни учения. Едни от тях изпъкват като грамадни, солидни клонови, излизащи от най-дебелата част на стъблото. Други представляват още крехки филизи. Трети са издънки и разклонения на вече стари непоклитими или пък уморени клонови и т.н. Всички тези

ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА

УЧЕНИЕ

клони - религии и учения, са части от великото Дърво, неразривно свързани с него, родени от него, подхранвани от корените му, и всяка по свой начин отразява същността му. Всички те са израснали от едното Дърво и са сестри помежду си, ала в същото време всички са различни и имат собствена специфика.

И така, Истината е една, но бива поднасяна по различни начини, от различни духовни водачи - Учители, на различни места по Земята и в различно време. Защо? Защото хората, човечеството като цяло, непрекъснато се променят - изменя се техният манталитет, морал, начин на мислене, познания и т.н.; изменят се и изискванията на историческата епоха, конкретните задачи на времето, обичаите и традициите, потребностите на космическия момент и степените на духовната еволюция. Всичко тече, всичко се променя (Хераклит)! Затова и всеки от Учителите на човечеството излага собствена редакция на Божественото учение, изхождайки от факторите, които вече изброихме по-горе. Например: в една епоха светът е имал най-голяма нужда от чувство за дълг и ред, в друга - от чистота (имаме предвид, разбира се, духовната чистота), в трета - от знание, в четвърта - от ускорена индивидуализация, в пета - от култивиране на потребност за себеотрицание и саможертва, в шеста - от признаване на Божието всемогъщество и владичество, и пр. Ето комплекса от причини, поради които религиите са така различни. Всяка от тях или от автентичните духовни учения е насочена да стимулира развитието на определени пластове от съзнанието, конкретни качества и добродетели на човека. И все пак тези различия служат за изява на свършенството и за духовно обогатяване на личността.

Осмисляйки Единството на света, което се проявява и в единството на Източника на всички религиозни и духовни учения - Бога, ние следва да изградим у себе си максимална веротърпимост, способност да приемаме спокойно и с разбиране религиозните и духовни убеждения на всекиго, независимо от степента, в която са съзвучни с нашите собствени. И вместо с невежествено отрицание и конфронтация, нека да подхождаме към другите с изследователски интерес и готовност да научим още нещо от необятната Истина за Битието. Понеже всяка религия или духовно учение е клон от Божественото Дърво на свършената Мъдрост - част, съдържаща в себе си като зародиш неописуемото Цяло, образ и поука, които могат да ни служат достойно по тъй дългия Път към крайната Цел. В такава насока е и наставлението на Учителя П. Дънов: "Не трябва да критикуваме другите учения. Оставете ги всяко да се изяви чрез плода, който ще принесе."

Изводът е, че всички религии и духовни учения са проява на Божията Премъдрост, обединени в единното Дърво на Живота като негови клони - с различни измерения и стойност, но с еднакво право на съществуване. Всички тези религиозни системи и учения притежават свои специфични методи, но целта им е една и неизменна - да водят човешката личност посредством пречистване и нравствено издигане към духовно свършенство. Съществените истини и принципи (Божественият елемент в тях) са общи за всички религии и духовни учения (понеже Източникът е един), обаче - по причини, изложени дотук - те се различават по цяло множество от подробности и детайли (човешкият елемент), както и по относителното подчертаване на една особеност, която да изпъква пред останалите. И действително - наблюдават се основни положения, концепции, догми, символи, обреди и правила, които в много висока степен са общи за всички религиозни учения. Те съставят скелета, фундамента, представителната част

на цялото. Докато второстепенните и третостепенните разновидности и различия са безброй. Общото във всички религии и духовни учения - това е **Божественият елемент**, искрящият диамант, откъртен от могъщата скала на Божествената Истина и поднесен с любов на хората. Това е компонентът във всички тях, който обуславя и доказва тезата за изначалното Единство на религиозното и духовно познание. Различието, спецификата, самобитността - това е елементът на човешкото присъствие, "приземяването" на непостижимото Божие Слово и Мъдрост, имащо за задача да ги сведе до съзнанието на максимален брой хора. Различията не принижават величието на

първоначалната Истина, а помагат на несвършената човешка природа да възприеме с по-голяма яснота и лекота безсмъртните внушения на Божественото учение - това е единствено начинът то да стане достъпно за всички. Известно е, че духовно зрящите не се нуждаят от адаптация на Словото - те са съзрели да го приемат в чист вид. Но масата, обикновените люде, огромният процент от земните жители имат нужда от добре утъпкани пътища, с пределна видимост и права посока, за да се решат да поемат напред. И когато Учителите преценят, че някой бисер на Истината не ще може да заблести в пълната си красота пред масата от хора, ако бъде показан в действителния си вид, тогава те го обличат в чудната премяна на притчи, легенди, басни и приказки. И така Словото достига до сърцата и душите на всички.

Който е познал Истината, който е отпил от нектара на Божественото учение и го е превърнал в неразделна част от себе си - от своята система от възгледи, мислене и поведение, - той бива призван да разпространява това благовестие навред. Една малка част от апостолите - най-преданите служители на космическата трансформация, достигат такъв ръст на еволюционно израстване, който им позволява да се включат във **вътрешната Школа**. За този процес на избиране малцина измежду множеството призвани Учителят П. Дънов посочва: "Христос казва: "Идете и проповядвайте и аз ще бъда с вас до скончание на века. Отивам да ви приготвя място и ще дойда да ви взема." Той говори за онези, които ще влязат във **вътрешната Школа** - да изучават **Битието** (курсивът мой - К.З.)."

Божественото учение има застъпници и опоненти. Първите се делят на две групи:

1) активни - апологети и апостоли, и 2) пасивни - а) такива, които го приемат вътрешно, но не го прилагат или разпространяват; и б) такива, които са безразлични към него. Българският духовен Учител разглежда отношението към първата група с нейните две подразделения, цитирайки отново Спасителя: "Христос казва още: "Всеки, който не е против нас, е с нас." **Всички, които не са против Божественото учение, са с нас, по който и начин да проповядват** (курсивът мой - К.З.)."

От особено значение е да изтъкнем кои са **общите положения** на Божественото учение, които се срещат в почти всички познати религии и духовни концепции от най-дълбока древност до наши дни:

1) **Единство на Бога** - Върховното Божество като causa sui (причина на Самото Себе Си -

лат.), самодостатъчно, свършено и абсолютно; един вездесъщ Живот, зависещ само от себе си, проникващ навред във Вселената и свързващ във взаимни връзки и зависимости всички обективни реалности на Творението.

2) **Проява на Бога в света под Три Лица - Отец** (Творец, Вседържител и Промислител), **Син** (Логос, Премъдрост, Слово; Негова еманация е и планетарният Изкупител и Спасител; най-общо и достъпно казано - това е **Духът на Христос** във Всемира) и **Светият Дух** (Духът Божий; животворящият, енергиен компонент на Божеството); една Същност в Три Лица - в зависимост от функциите и проявленията на различните равнища в Битието.

3) **Иерархия от духовни същества** - жителите на невидимия свят, носителите на повисши форми на съзнание от нашето, отличаващи се със собствена линия на развитие, служители и помощници на Единия Бог, проводници и изпълнители на Неговата воля, ангели на Завета Му.

4) **Въплъщение на Духа** - всеобщност на Живота в Космоса; разглеждане на четирите природни царства във физическия свят - минерално, растително, животинско и човешко (хуманоидно), както и на надприродното, ангелско царство, като различни форми и степени на проявление на единния Дух; проникване на материята от Духа и нейното оживотворяване и еволюиране чрез Него; глобална трансформация на материалната субстанция във Вселената в духовна субстанция като израз на върховната Цел и на Основния Закон на съществуващото.

5) **Два фундаментални Закона на Космоса** - на **Причинност** и на **Саможертва** (жертвата като начало на Божествената проява - още от акта на сътворението на света - и като най-висока цел в духовното развитие на просветленото съзнание).

6) **Братство на хората** - принцип, проповядван от Учителя на Учителите, Господ Исус Христос, като сърцевина на Неговото учение. Бог е един, Животът е един и всички форми и проявления на Духа образуват неразделна общност. Всяка част носи у себе си в зародиш **Цялото** - но Цялото не е механичен сбор от частите, а върховна Цел на тяхната духовна еволюция. Всички хора са братя, защото носят една и съща Божия искра, дарена им от Твореца, която ги сродява навеки. Всяка личност представлява неповторима индивидуалност, ала богоподобие като заложен от Божеството потенциал води до еднаква крайна цел - сливане със свършенния Абсолют. При това сливане усвършенстваното до възможния най-висок предел същество придобива всички характеристики на Абсолюта (Бога, Небесния Отец), но едновременно с това съхранява и своята индивидуалност, защото нищо във Вселената не бива да се повтаря!

И в заключение - нещо извънредно важно.

Божественото учение ни дава Път - за развитие и самоусвършенстване. Изходна база на този път са два компонента на човешката личност:

а) това, което Творецът е вложил във всекиго от нас (Божия образ - ср. Бит. 1:26-27);

б) това, което човекът сам е придобил като потенциал - физически, умствен, нравствен и духовен - вследствие на култивираните опитности и житейска мъдрост в поредицата от свои въплъщения в материалния свят.

Последната точка от Пътя, висшата Цел на човешкото съществуване е именно **богоподобие** - достигане ранг на Богоравен, съединяване с Бога Отца, при запазване на постигнатата индивидуалност, различна от всяка друга във Вселената.

Да ни помогне да осъзнаем наличието и измеренията на Пътя, да ни предостави методите и средствата за неговото достойно извървяване, да ни разкрие истините и законите на света, в който живеем - това е извечната и главна задача на Божественото учение като висша проява на Божията свършена Мъдрост, Промисъл и величествен План за еволюцията на Творението.

ФАТАЛНИТЕ ЗАБЛУДИ

ЗАЩО ОБЩЕСТВОТО Е СЛЯПО ЗА ГЕНОЦИДА, КОЙТО СЕ ИЗВЪРШВА СРЕЩУ НЕГО И НЕГОВИТЕ ДЕЦА?

Тошко ТОДОРОВ

За никого не е тайна, че в световен мащаб на първо място по доходност е оръжейният бизнес. За неговото развитие е нужно непрекъснатото подклаждане на малки и големи конфликти, което е сравнително деликатна и опасна работа. На второ място по доходност е фармакологията. Хубавото при нея е, че външно целите са много благородни и се приемат добре. В основата и на двете, на пръв поглед противоположни дейности, интересно защо, стоят имената на едни и същи фамилии - Рокфелер в САЩ и Родшилд в Европа! Може би гузната им съвест от продажбата на оръжие се успокоява с продажба на ваксини? Едва ли!

За да може безочийно да е пълно, в поликлиниките и здравните служби се разиграва пародиен театър, в който чрез стерилна игла и спринцовка, съблюдавайки всички хигиенни изисквания, с "огромна грижа за здраве" се вкарва замърсена кръв, гной и много други токсични буклуци, грижливо опаковани и съхранявани в хладилници с надлежно наблюдаван "срок на годност"! Каква наглост!

Друг сатиричен театър са мерките срещу заразяване по време на епидемиите. Хората се маскират (за да не ги разпознаят вирусите), но нито маските пред лицата, нито отбягването на местата, където се събират много хора, нито създадената стерилност на дома или обществените заведения, могат да спрат микроорганизми, движещи се с огромна скорост във въздуха, преминаващи през шуслите на стъклото и оживяващи при температура над 200 градуса!

Слабата имунна система, богатството на неразградени поради неправилно хранене хранителни отпадъци, влагата и топлината в човешкото тяло създават радушен прием и идеални условия за бързото и лавинообразно размножаване на всякакви патогенни микроорганизми.

Д-р Димитрина Тодорова и Тошко Тодоров поздравиха вестника и читателите му на празника по случай една година от създаването на „Родово имение“

Тук следва логичния въпрос "И какво от това?" Отговорът на медицинската "наука" е много интересен:

Безкрайно малките микроорганизми, които се виждат само с мощен микроскоп се размножават лавинообразно и не те самите, а представите си, техните безкрайно малки екстреманти окисляват тялото с такава сила, че то в огромната си маса умира от това окисляване, при това много бързо!!!

Не е ли удивително до какви дълбини е стигнало величието на човешката глупост?! Ако увеличим мащабно човешкото тяло до размерите на Земята, би се получило парадоксалното състояние, че планетата загива от фекалиите на бързо размножаващите се врабчетата или други малки птички! Действителното окисление, предизвикано от микробите, е не по-голямо от това на чаша кафе със захар, или дима от една цигара.

ДА, НО ВСЕ ПАК, ЗАЩО ХОРАТА УМИРАТ ОТ ВИРУСИ, ПРИ ТОВА БЪРЗО И УСПЕШНО?

Лавинообразно развитие на патогенни микроорганизми може да се допусне само тогава, когато с помощта на ваксинация или имунизация са свалени до минимум защитните бариери на организма. Въпреки това, причината за летален изход не е в биохимията, която се учи в медицинските училища, а в био-енергетиката, която там се смята за ерес.

Всяко живо и неживо тяло

има вълново трептене с определени параметри - честота, дължина на вълната, амплитуда и т.н.. Това отдавна е заснето и доказано с Кирляновия апарат. Всеки орган или система от органи, също имат свое трептене. Микроорганизмите също.

Когато микроорганизмите се размножават лавинообразно и неконтролируемо, тогава те формират мощна резонансна вълна с еднакви параметри, която като с невидим енергиен нож разрушава енергийното поле (аурата и астралното тяло) на човека. Ако параметрите на тази патогенна вълна съвпадне с параметрите на вълната на някой важен орган (сърце, бъбреци или бели дробове например), и са с по-голяма интензивност, тогава органът спира да функ-

ционираща и човекът си отива.

Още през 30-те години на миналия век, в САЩ един велик учен и изследовател д-р Роял Райф е открил, че когато се атакуват вирусите с електромагнитни вълни с тяхната резонансна честота, но с много по-голям интензитет, те умират без да се засегнат клетките на тялото. С този безвреден метод, бързо и лесно можело да се унищожават причинителите на всички вирусни болести, тумори и рак. **Практически лек срещу всички заразни болести бил открит още тогава. Уредът, конструиран от д-р Райф имал фантастични лечебни резултати, но бил унищожен, лекарите прилагащи неговия метод били заплашени със затвор и отнемане на правата, грубо разгонени или подкупени, а самия гениален автор и учен починал в бедност, никому неизвестен, през 1971 година.** През същата година правителството на САЩ обявява "война на рака" и започва с пълни шепи да черпи от бюджета милиарди долари ежегодно за тази цел. Те черпят и до днес, а "войната" се очертава да бъде стогодишна!

Медицинската индустрия и нейният антураж добре са се постарали не само да бъде унищожен и забравен този гений на науката, но и поколения студенти по медицина да завършат своето образование, без да чуят нищо, нито за д-р Райф, нито за неговите открития. Студентите ще завършат, ще работят и дори ще се пенсионираат, без да узнаят за великите научни открития в областта на медицината на множество честни учени, изпаднали в немилост или физически унищо-

жени, защото са дръзнали да докажат, че има прости и безвредни методи за лечение на "нелечимите" болести без помощта на всемогъщата фармакология. Чистият и здрав, изпълнен с жизнена енергия организъм, притежава вътрешни и външни секрети, които класифицират микроорганизмите, пропускат полезните и унищожават болестотворните. Здравият човек е смъртоносен за неспецифичните за човешката среда микроби и паразити, не само със секретите на своите жлези, но и със силата на своето енергийно биополе. Химическите "лекарства", рожба на фармакологичната индустрия, с нищо не помагат за укрепването, нито на биополето, нито на вътрешните съпротивителни сили на организма. И никой не се замисля, защо се свързват с понятията "здраве" и "здравеопазване" изобщо!

Вместо да се води тежка и безсмислена борба с неясни последици срещу вирусите и микробите, далеч по-леко и сигурно е да се поддържа вътрешна чистота и висок енергиен потенциал, недопускане на развитие и разпространяване!

Но това се извършва с прости неща - плодове, зеленчуци, вода и билки, които не влизат в бизнес плана на фармакологичните босове!

Пораженията, нанесени на човечеството от фармакологичните концерни и сателитните им корумпирани политици, засенчват всички войни и масови убийства в човешката история до сега!

Пред тях, смъртоносният вирус изглежда като белоснежен ангел!

София, Център за квантова медицина
GSM: 0877075805
02/ 846 48 10

Квантовата медицина - медицината, която лекува причините, а не последициите.

ЕСТЕСТВЕННИТЕ ЛЕКАРСТВА

Милена АТАНАСОВА

КОРИАНДЪР
(*Coriandrum sativum* L.)

Основни представители:
Coriandrum sativum L. *Vulgare*,
Coriandrum sativum L.
Mascarpum.

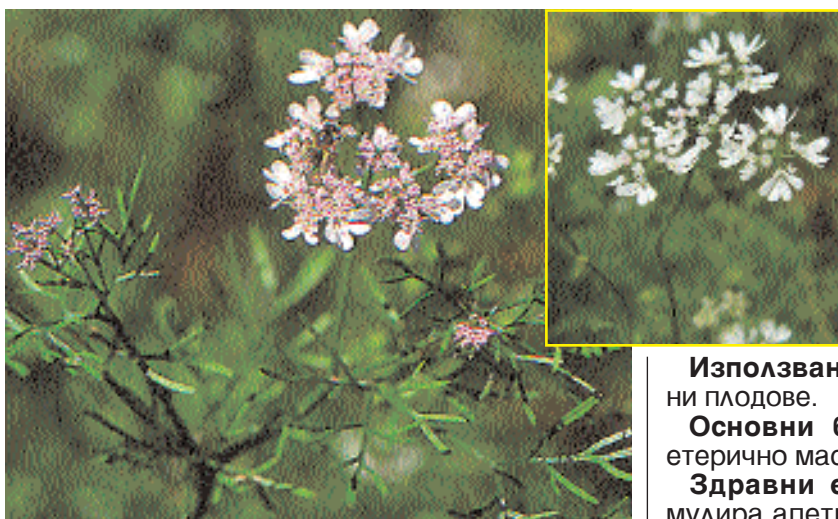
Използвани части от растението: Изсушени плодове.

Основни биологично-активни съставки: етерично масло, минимум 0.5%.

Здравни ефекти: Биологичен ефект: Стимулира апетита и храносмилането, спазмолитично действие (успокоява спазми на стомаха и червата), газогонно действие (намалява образуването на газове в червата и съдейства за отделянето им), слабо антибактериално действие. Приложение при заболявания: Загуба на апетит, при стомашно-чревни оплаквания за намаляване на газове в червата, колики и диария.

Приложение: Влиза в състава на готови билкови продукти като прах от стритите семена и сух екстракт; билкови чайове - запарка, приготвена от 1 чаена лъжичка счукани плодчета в 1 чаена чаша вода, която се изпива в продължение на 1 ден. Средна дневна доза - 3 грама.

Противопоказания: Не са известни.

ЖИТЕН БЛАГОСЛОВ

Христо МАДЖАРОВ

МИТЪТ ЗА ПОВЕЧЕ БЕЛТЪЧНИ,

създаван от американските "специалисти", е продиктуван от търговски съображения. Собствениците на многомилионния животински фонд и месопреработващата и пакетиращата индустрия са заинтересовани да насърчават високобелтъчния режим. Те финансират (и контролират) повечето от "изследванията" на храните и рекламите като "Го-веждо за здраве" от масмедийите до лепенките по колите.

В същото време европейските школи, независими от тези индустрии и една от друга, дадоха нормативи за необходимите белтъци, няколко пъти по-ниски от американските. Те подчертаха и тежките последици от излишните белтъчини в храната. Някои от тях са:¹

- натрупване на токсични остатъци в тъканите,
- пикочна киселина, урея и токсични пурины;
- биохимичен дисбаланс и свръхкиселинност;
- намалява силата на мускулите и смущава нервите;
- гниене в червата, запек и самоотравяне;
- недостиг на витамин В6, необходим (ок. 0,2мг/ дн) за образуване на антитела и червени кръвни клетки. Недостигът му предизвиква пърхут, афти, мускулни спазми, нервност, дерматити, задържане на течности...
- артериосклероза, сърдечни и бъбречни болести;
- артрит и др.

В резултат на успешната месопроепаганда, САЩ са на първо място по ракови и сърдечни болести, артрит, затлъстяване, високо кръвно налягане, множествена склероза, процент на смъртност, спонтанни аборти, вродена уродливост и др. дегенеративни болести.

А изследванията показват¹, че с ниско-белтъчна растителна диета, 97% от сърдечните болести (най-големия убиец) могат да се предотвратят.

Инфекциозното стомашно-чревно заболяване салмонелоза, което до днес не е победено, се носи от храните с животински произход.

Същото се отнася и до "Лудата крава" и "Птичия грип", доколкото те не са продукти на комерсиални митове.

Най-добрият начин за доказване на една хранителна теория е емпиричният (опитният). Още по-добре, ако експерименталните групи не живеят като споменатите племена в изолирани райони със здрав климат, а в нашата житейска среда.

Могат да се покажат такива. Изследванията на няколко лекари върху живота на американските адвентисти, които не консумират месо по религиозни причини, показват, че те имат:¹

- 40% по-малко сърдечни болести;

- 400% по-ниска смъртност от белодробни болести;
- 100% по-ниска смъртност по всички причини;
- 1000% по-ниска смъртност от рак на черния дроб;
- 50% по-малко зъбен кариес сред децата си.

Ще отмина изказванията на лекари и диетолози от Рокфелеро-вия и Харвардския университети и ще цитирам диетолога д-р Реджистър от университета Лома Линда в Калифорния. Още през 1973 г. той обяви, че е "напълно възможно да се състави една вегетарианска диета с всички необходими за организма вещества".²

Университет Лома Линда, Калифорния

Лекарски колектив от този университет обяви, че качествата на белтъчните храни от растителен произход превъзхождат животинските белтъчини.

При сравнение между месната, смесената и чисто вегетарианската диета било доказано, че:

а) диетата от 100 гр животински мазнини и белтъчини осигурява 60 мин. енергия за работа; смесената - 120 мин., вегетарианската - 180 мин.

б) месната диета създава мускулно гориво 0,6 т.%; смесената - 1,8 т.%; вегетарианската - 3,5 т.%.
Двадесет години по-късно имах възможност да се уверя, че не само институтът, но и целият град Лома Линда е минал на здравословна храна. Супермаркетите са си огромни като навсякъде в САЩ, но особеното е, че колбасите, кренвиршите и всички "месни" продукти са от соя или от др. растителни смеси без животински продукти!

Така е и в гостилниците и закусвалните, където на житните кънове е отделено приоритетно място. Тогава разбрах, че познатият вкус на месото идва от подправките. Някои от тези продукти вече ги има и у нас, други се очакват.

Тези резултати отхвърлят мита на месоядната пропаганда и показват ясно, че тези, които не му се поддават, са много по-здрави от останалите при едни и същи жизнени условия.

1 - Извадки от книгата „Смутени мисли“ на д-р Пааво Аирола, Х изд., 1979 г.
2 - Д-р Григоров, „Някои проблеми на нашето здраве“, доклад към БЕС, Пловдив, 1984 г.

ЛЕЧЕНИЕ ЧРЕЗ ХРАНА

Петър ДЪНОВ

Който иска да бъде здрав, ще яде непържен лук. Само болният от гръдна болест може да яде пържен лук, като лекарство. Който иска да бъде здрав, да яде готвено от човек, който го обича.

Когато лукът се нареже на ситно и запържи, той губи своята магнетична сила.

Краставицата действува благотворно върху нервната система, но да се яде сутрин и на обяд. Яде ли се вечер, тя се отразява зле върху стомаха. Изобщо вечер човек трябва да се храни преди залез слънце. Не е ли ял по това време, по-добре да не яде. Нека пие една чаша гореща вода или чай и да си легне с празен стомах. Така ще спи леко и приятно.

Който иска да се лекува лесно от хрема, нека приложи следното средство: дойде лиметата, нека си купи поне 1000 парчета праз и щом го хване хрема, да яде по 3-4 пъти на ден праз. Българинът по естество е практичен, той търси лек в народната медицина и е дошъл до следните резултати: като заболее от хрема, употребява праз.

Когато имате болки в сливиците, вземайте лют чесън. Това е един добър начин за лекуване на сливиците и добра дезинфекция на гърлото. Чесънът действа отлично и

за тези, които страдат от безсъние. Много хора, особено българите, ядат люти чушки. Лютивите чушки помагат против треска, но за здрав човек те не се препоръчват. Също така не се препоръчват и много кисели и сладки храни. Ако се чувствувате нервен, неразположен, изяжте две круши или две ябълки, малки или големи, законът действува еднакво. Силата не седи в големината, но в числото две като принцип. Числото две е

магнетично, смекчава енергиите. За очите ще ядете леща. За бъбреците - фасул. За хубав тен на кожата - грах. Ако изпаднете във физическо неразположение, ще трябва да изпиеете сока на два-три лимона със захар, а след това да изпиеете сока на няколко портокала. Сокът на лимоните и портокалите възстановява доброто разположение на духа, подобрява състоянието на стомаха.

Яжте повече коприва и спанак да почерните косата си.

Ако стомахът ви е разстроен, сварете дренки или пък ги яжте пресни. Черешите пък действуват разслабително.

Всичко пресилено

носи лоши последици. Чели сте за ползата от лимоните и се подлагате на лекуване с лимони. Лечебна е лимонената киселина, но трябва да знаете как да я употребявате. Иначе тя причинява простуда, понеже отнема топлината на организма, капиллярите се свиват, кръвообращението се нарушава и човек заболява. Достатъчно е по един лимон на ден. Изцеди лимона, долея чашата с гореща вода и изпий сока. Повече от един лимон не е нужно.

Не е все едно дали ще употребяваш житото, царевича или овес. Енергиите на житото са коренно различни от енергиите на другите зърнени храни. Който иска да стане идеалист, да се храни с овес. Ако искаш да бъдеш здрав, да придобиеш мускули, - яж житото. Засега най-силната и здрава храна е житото.

Сладката храна придава мекота на характера, киселата придава активност, енергия. Киселата храна усилява волята на човека.

Който яде боб, ще научи закона на щедростта.

Черешата и прасковата крият в себе си лечебни свойства. Черешата се препоръчва против малокръвие и невраснения. Пролет, когато има череша, можете да ядете, колкото искате, но с любов. За да се ползвате от плодовете, те трябва да са отглеждани от добър човек.

Всеки плод крие в себе си лечебна сила, която трябва да се използва. Ако сте нервно възбуден, изяжте три петровки ябълки и неразположението ви ще изчезне.

Ябълките влияят добре за тониране на нервната система. Орехите влияят добре на мозъка като храна, а житото влияе добре на сърцето.

Ентаз

Никола ГИГОВ

ДА ГРАБНЕШ
ЗЛАТНОТО РУНО

Като аргонавти ние отидохме до Колхида, за да вземем Златното руно. Чрез него цар Язон - водач на кораба „Арго“, щеше да стане отново цар. Неговите права бяха отнети, той ме помоли да бъда жрецът на кораба „Арго“ /вторият човек/ и с 50 аргонавти поехме по дългия път към Колхида. С Язон бяхме съученици и го познавах добре.

След хиляди препятствия, преждия и изпитни ние стигнахме до Колхида.

Но още с приближаването на кораба „Арго“ до Колхидския бряг, ние видяхме буйните коне и златната колесница на цар Еет - цар на Колхидското царство. В очите му лумваше гневен блясък - кои бяха тези хора, дето без позволение слизат на брега. Конете му бяха буйни и луди. На лицето на цар Еет беше изписано изумление и жажда за мъст. Колесницата летеше със сиянията на златото. Зад гърба му се виждаха далечните сияния на Златното руно, което бе закачено на вековен дъб, оградено с много висока стена, пазено от лют питон и кучета-цербери. Дебелите стени на оградата имаха тройни врати и високи кули и башни. Не беше възможно да вземем Златното руно. Цар Еет нямаше да ни го даде доброволно.

Бяхме нежелани гости. 50 луди мъже, преплували с „Арго“ хиляди километри, прекосили три морета, преживяли бури и отчаяния, заставахме с празни ръце пред сиянията на Златното руно.

Всичко бе съдбоносно. Позорно ще е да се завърнем без Златното руно след толкова смъртни преждия. И дали ще се завърнем. Цар Еет кроеше планове да ни избият на колхидска земя.

Вече няколко пъти бях спасявал моряците от явна гибел.

По-късно написах книгата си „Аргонавтика“, която бе преписвана и преименувана от цяла дузина по-късни поети. От моя оригинал останаха само отделни откъси. Дори и Омир в „Одисея“ бе взел от тая моя книга отделни пластове.

В книгата си „Аргонавтика“ описвах в стихове как ясновидецът на кораба „Арго“ - Мопс - каза на цар Язон, че има само един изход да се вземе Златното руно.

- И кой е той? - попита цар Язон.

- Молете се на Орфей! Паднете на колена пред Орфей и го молете да се съгласи - само той може да направи така, че да вземем Златното руно.

Всички моряци като по знак паднаха на колена на Колхидския бряг и взеха да ми се молят. Три пъти ставах и три пъти падах на колена и ми се молеха. И цар Язон падна на колена пред мен, Певеца Родопски, и взе да ми се моли. И той три пъти ми се моли като останалите аргонавти.

Аз приех. Аргонавтите искаха с песен, музика и билки да омая колхите, да влезем в Колхидската градина и да вземем Златното руно. А после бързо да отплуваме.

Там, в Колхида, отново си спомних за моята майка Калиопа - най-прочутата от всички девет музи. И взех форминкса /арфа с 4 струни/:

Форминкса взех и обтегнах с

ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА

Докосване до книгата „Магическа ботаника“ от Орфей

Орфей, мозайка IV век, Сирия

**ръцете си звънливите струни,
спомнил си стройната песен,
която съм слушал от майка,
и от гърдите изтръгнах гласа,
като лилия нежен.**

С тези песни омагьосвах скали, птици и хора. И пектида носех - с 20 струни. Ще мога ли да омагьосам Фазис и цяла Колхида?

Ние бяхме дошли до Колхида, изтощени от бурите, нощите и жаждата. Мечтите ни бяха брулени от свирепи ветрове. Бяхме обгорени и обронзавели като дрян. Самите ние бяхме като опънати струни.

А свещеният дъб се вишеше в Колхида и на него блестеше Златното руно. Но беше обградено с високи зидове, кули и тройни врати. И защо ли си спомних за костенурката в Родопите и нейната родопска билка - разковничето!?

Медея - момичето-огън, сама бе възшебница. Тя се влюби в цар Язон и вижда как в сърцето ѝ бушуват пожари.

Взех мои родопски билки и ги смесих с Колхидски билки, дадени ми от Медея. Започнах нещо, което никога не бях правил.

До оградата, в близост до тройната врата, намерих яма. Страшните кучета лаеха отвътре. Колхидският дракон, усетил чужденци, се гънеше и вдигаше на спирали по ствола на дъба, спускаше се и съскаше. Цар Еет постави неизпълними условия, за да ни отклони и да се приготви да ни избие до един.

Оградата бе дебела и 7 разтега висока /4-5 метра/. Горее, по дебелината и висока ограда, имаше зъбци с позлатени върхове и кули. А тройната врата бе заключена с тежки катинари.

**Никой не се осмелява да мине
оттатък стената,
ни чужденец, ни туземец пре-
крачвал е някога прага.**

Това са мои стихове. Псета огненооки ни чакаха с ярост.

А там, зад високата стена, ни чакаше зелената дъбрава, свещеният дъб и Златното руно. Ние виждахме как кавказки вятър люлее високите клони на Свещения дъб и Златното руно се вееше и пръскаше златни сияния. А какви ли не цветя и дървета имаше в тази Колхидска градина: лаври, евкалипти, гъстасти от дрян, платани, бордуни, кипър, тръстика, анемони, лаванда, циклами, перуники целебни, божури, кардамони и „разкошните макове черни“. Имаше и кипариси, женшени и най-чудновати билки.

Около Дъба се увиваше Колхидският дракон, а отгоре светеше Златното руно.

Мопс повтаряше на аргонавтите още на Колхидския бряг:

- Не само тук, но и вътре, в градината, пак да паднете на колена и да молите Орфей да усмири Колхидския дракон!

Сякаш цар Язон се загуби и прие моите наредби. Аз дадох повеля: всички аргонавти да останат на кораба „Арго“, готови всеки миг да отплуват навътре в морето. С мене взех ня-

колко души: Цар Язон, аз-Орфей, Мопс, Кастор и Полидевк. Взех пентаграм от хора и всеки със своя задача. Надявах се и Медея Огненооката да се присъедини към нас. Цялата пламък, ложето не опетнило, тя гореше от любов.

А защо все повече си спомнях билката в устата на родопската костенурка, с която се отключват всички врати.

От всички кавказки билки най-силна е Възшебното цвете, поникнало от кръвта на Прометей.

В яма до високата и дебела стена сторихме кладата от хвойна, кедр, трън, тополя. Смесих тесто ечемично и син камък, сок от дрян и дюля, див минзухар, живовлек, червени корени.

За пръв път наметнах Черен плащ /Винаги плащът ми е пурпурен/. Ударих меден съд и ПЕСЕН МАГЕСНА ЗАПЯХ...

Всичко се стаи и утихна. Запалихме кладата. Вдигна се бял дим. Псетата измениха яростта си в лаянето и взеха да се умилкват отвътре на вратата. Родопската билка от костенурка стори чудо: „От мощните двери паднаха всичките затвори, разтвори се тежката порта“.

ПРАГА АЗ ПЪРВИ ПРЕКРАЧИХ! - възкликна Орфей, спомнил си страшния миг, озарен от своя подвиг. Бялото му видение нарасна до гигантски размери. После се сви до обикновения си ръст.

**СЛЕД МЕНЕ ПРАГА ПРЕКРАЧИ
МЕДЕЯ, ПОСЛЕ - МОПС, ПОСЛЕ -
КАСТОР И ПОЛИДЕВК, НАКРАЯ -
ЦАР ЯЗОН.**

Но вътре, в чудната дъбрава, Колхидският дракон още не бе упоен с белия пушек. УЖАС И МЕНЕ ОБХВАНА. И МОЙТЕ ДРУГАРИ.

Тогава отново засвирих и запях. Стихна отново Колхидската дъбрава. Птици долетяха до раменете ми. Кучетата кротко лежаха до нозете ми. Колхидският дракон взе да отпуска спирали по ствола и да се схлузва. Той се свлече чак долу, до земята, от билки и песен унесен.

Дадох знак с очи да издърпат Златното руно. Кастор и Полидевк го издърпаха и го подадоха на мене, Победителя! Но аз веднага го дарих на цар Язон.

И всички се измъкнахме бързо. Скоро корабът „Арго“ се откъсна от Колхидския бряг и потегли в морето. БЯХМЕ ВЗЕЛИ ЗЛАТНОТО РУНО. То сияеше до платното на „Арго“ сякаш бяхме взели слънцето. Колхидското слънце. Моряците бяха щастливи. Язон и Медея - влюбени. Но аз бях напрегнат, за-

щото виждах как започва голямата гонитба през морето - колхите ще ни гонят през цялото море, смъртно ранени от похищението. Те ще искат да си възвърнат Златното руно, което е тяхната гордост и тяхната власт. Те ще искат да си върнат избягалата и влюбена Медея и да я накажат с цялата строгост на Кавказките закони.

Орфей замълча, постоя секунди като вцепенен от спомена.

Ти повтори пътя ми до Колхида - каза нежно Орфей - след 3300 години изписа в Грузия твоите златни думи в Златната книга на Колхида: „КОЙТО Е ДОШЕЛ В ГРУЗИЯ С МЕЧ, НЕ СЕ Е ЗАВЪРНАЛ. НО КОЙТО Е ДОШЕЛ В КОЛХИДА С ПЕСЕН, СЕ Е ЗАВЪРНАЛ С ДАРОВЕ. АЗ ИДВАМ ОТ ЗЕМЯТА НА ОРФЕЙ“...

В този миг изгорените ми кости бяха щастливи! - въздъхна Орфей - и ме озари с най-искрящия си поглед. Потръпнах - моя ентаз бе трансформирал. Наоколо ставаше някаква трансубстанция - камъкът можеше да стане вода, боровите - струни на арфа, парче земя да полети като птица. ВСИЧКО ПЕЕШЕ. ОРФЕЙ ОЩЕ ПРАЗНУВА ПОБЕДАТА СИ ОТ ЗЛАТНОТО РУНО - ПОБЕДА НА ПОЕЗИЯТА И МУЗИКАТА.

- Но завръщането ни бе ужасно, отколкото отиването - снижи глас Орфей. - Гониха ни до устието на Дунав. Медея и цар Язон бяха убили пред очите ми Абсирт - брата на Медея, който дойде на „Арго“ за преговори. Насякоха Абсирт на парчета и го захвърлиха в морето. Аз не понасям пролята кръв и припадках. Вече не исках да пея. 17 кораба на колхите ни заклещиха в устието на река Дунав, ние се криехме с „Арго“ покрай островите, сред тръстиките, и след ужасни преждия се измъкнахме. Поехме надолу към Босфора, но аз още повече се разболях. И макар че бяхме давали клетва да бъдем заедно открай докрай, аз помолих цар Язон и всички аргонавти, след като им помогнах за вземане на Златното руно, да ме свалят на брега на Странджа - на тях ще им бъде по-леко /на кораба „Арго“/, побързо ще бягат назад, а аз не искам да умра на кораба. Сваляха ме на брега и видях Странджа. Корабът „Арго“ отплува към Босфора, а въздухът на Странджа ме повдигна, спомних си за Родопата и бързо оздравях. И се завърнах в Родопата.

Орфей замълча. Всичките ми клетки сякаш получиха трансляция - превръщаха се в стихове и музика.

Каква е тази трансмутация, която промени всичко у мене? Сега можех да съм и цвете, и птица, и струна, и небе. Зрителната халюцинация доближи Орфей до мене и аз се влях в него и той в мене. Слуховата халюцинация озвучи още по-ясно Орфеевия глас и Орфеевата музика. Тактилната халюцинация ме изпълни с блаженство - сякаш Орфей ме бе прегърнал. Мирисната халюцинация ме изпълни с уханье на мащерка и на Орфеевото цвете. А вкусовата халюцинация смеси у мен вино, пелин и мед в „сладостна горчивина“. ТОВА Е ЛЮБОВТА. ЛЮБОВТА КЪМ ПОЕЗИЯТА И МУЗИКАТА

/Рубрика за обичта
между народите/

**Николай
КАФТАНДЖИЕВ**

Още от деца чуваме:
„Светът се крепи на любовта“.

Анастасия формулира необходимостта от Пространството на Любовта - обществено /Родовото имение/ и лично /цветята в нашето жилище/.

„Родово имение“ популяризира идеите на Анастасия, затова новата ни рубрика ще бъде за обичта между народите. В нея ще представяме материали за приятелството на нашия народ с другите народи в миналото и сега.

Ще пишем за пътешественици и велики люде, които са били по нашите земи и са казали своята дума за нас като народ - трудолюбив, ученолюбив и с висок морал.

Ще поместваме очерци за нашите видни приятели. Ще припомним съпричастието към нашата съдба на Виктор Юго, Гарибалди, Август Форел, на

БЪЛГАРИЯ, НЕЙНИТЕ ПРИЯТЕЛИ И СВЕТА

плеяда руски, украински, чешки и полски общественици, творци на изкуството и учени.

Ще разкажем и за поредица учени, които са направили много за опознаването на България в техните страни и в света. В тази насока има наши научни трудове, но съдържанието им не е популяризирано. Един пример. В 1970 г. Българската академия на науките отпечата труда „Българската история в трудовете на европейски

учени“. Сборникът съдържа откъси от трудове на 22 автори. Той е особено актуален днес, когато ни предстои да станем членове на Европейския съюз. Сред включените учени единствено Константин Иречек е добре познат от нашата общественост. Други учени са познати от широката общественост, но само като имена: Лавеле, Веркович, Вук Караджич. Трети, въпреки големите си заслуги за опознаването на България

сред хората на знанието, са познати само на специалистите. Такъв е случаят с учени като Леон Ламуш, Густав Вайганд, Владимир Сис. Най-после добре е да знаем и как е видяна България от историци с международна известност като Шарл Дил, Ернест Лавис, Алфред Рембо и Гюстав Шлюмберже.

Има големи приятели на България в миналото и сега, чиито имена не са достатъчно известни или въобще не са познати. Има и българи, живеещи в други страни, които са направили много за опознаването на България в съответната страна и за сближаването на народите ни. Такъв е случаят с Теодор Димитров, който неотдавна си отиде от този свят. Родолубец до мозъка на костите си, с швейцарски паспорт и зам. директор на Библиотеката на ООН в Женева, той написа два капитални труда: „Българо-швейцарското приятелство“, който излезе

през 1981 в Женева по случай 1300 г. от създаването на българската държава, а после, по случай 700 г. от създаването на швейцарската конфедерация, издаде и труда „Прослава на Швейцария“ пак в Женева. Тези два труда са Библията на приятелството между българи и швейцарци.

Задачата, която сме си поставили с тази рубрика, е благородна, но тя предполага и активно съдействие, както от страна на читателите на „Родово имение“ /нека те ни изпращат личните си впечатления от посещенията от тях страни, от приятелствата им с хора от цял свят/, така и от страна на българските дружества за приятелство със съответната страна, от чуждестранните културни центрове, посолствата и някои международни организации.

В края нека кажем, както казва българският народ: „Сполай, Господи.“

Редакционна бележка:
Рубриката ще се води от
Николай Кафтанджиев

Николай КАФТАНДЖИЕВ

ВИКТОР ЮГО - МНОГОЛИКИЯТ НЕДЕЛИМ

КОЙ Е ВСЪЩНОСТ ВИКТОР ЮГО

Нямаме еднозначен отговор, защото зависи от гледната точка, а за него те са много.

При българите най-честият отговор, който съм чувал от юношеските си години до побеляването на косата ми, е: „Френски писател, автор на „Парижката света богородица“ и „Клетниците“, вдигнал глас в защита на българския народ по време на кланетата след разгрома на априлското въстание през 1876 г.“

Когато реших да напиша настоящите редове, намерих толкова много други определения от български специалисти, проучватели на делото му, че и обемиста статия не би ги побрала. Най-впечатляващото от тях, поне за мен, бе казаното за Юго от Калина Иванова на Международния колоквиум по случай 200-годишнината от рождението му, състоял се в Търново през 2002 г.:

„Много е трудно да се опише един цялостен портрет на Виктор Юго с няколко изречения. Каквото и да кажем, то вече ще бъде казано или написано.“

Затова аз мисля, че ако цитирам Жан-Ришар Блок, мога да се доближа до представата за творческата личност на писателя:

„Музикален като Берлен, мелодичен като Расин, бунтовен и запалителен като Бодлер, ваятел на поетически видения и активен участник в страстните политически борби на своето време като Данте, епичен като Байрон, лиричен като Кийтс, мечтател като Шели, пантеист като Гьоте, демократ като Уитман, еротичен като Мюсе, религиозен като Ламартин - ТОВА Е ЮГО.“

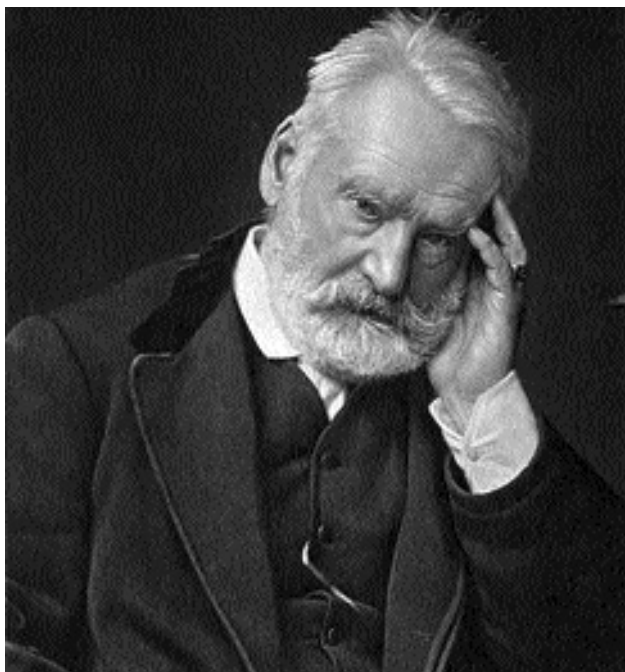
ЮГО МНОГОЛИКИЯТ

В случая отбелязвам най-ярките му изяви, без да претендирам, че ще посоча всичките.

- ПИСАТЕЛЯТ. Автор на многобройни творби, в проза и стихове, сред които шедьоврите: „Клетниците“, „Парижката света богородица“ и епопеята в стихове „Легендата на вековете“. В едно от българските издания на „Парижката света богородица“ от 1987 г. е подчертано: „Най-широка популярност Юго дължи на романите си... „Клетниците“ и „Парижката света богородица“ спадат към най-много превеждани и преиздавани книги от XIX век до днес.“

- ПИСАТЕЛЯТ НА НАРОДИТЕ. Няма народ, който да е потърсил неговата съпричастност и той да не се е отзовал. Нещо повече, ако той сам е научавал за някоя чудовищна неправда спрямо един или друг народ, веднага е издигал

ВИКТОР ЮГО И БЪЛГАРИЯ

глас в негова защита. За това е приятел на няколко народа, сред които е и българският, но за това в следващите броеве на „Родово имение“.

- ЛИЧНОСТТА НА XIX ВЕК, КОЯТО Е ОЛИЦЕТВОРЯВАЛА ФРАНЦИЯ И НЕЙНАТА РЕВОЛЮЦИОННА МИСИЯ В СВЕТА. Има даже такъв факт, когато, като борец за свобода и република, той е на 18 год. в изгнание. Тогава е имало, така да се каже, две Франци. Тази с името на Виктор Юго и тази на краля Луи Филип. /Наполеон III/. За тези години е писано: „Юго гледа света и света гледа Юго. Пишат му, молят го, търсят неговата подкрепа... Той откликва и понякога успява да промени хода на събитията.“

- БОРЕЦ ЗА СВОБОДАТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, ЗА РАВЕНСТВО МЕЖДУ ХОРАТА И МИР МЕЖДУ НАРОДИТЕ. Това са постоянните изяви на Виктор Юго в цялостната му дейност, но има и акценти в нея, когато оглавява международни конференции за мир и е една от водещите фигури на Международната лига за свобода и мир, впрочем заедно с друг велик защитник на народа ни, Гарибалди.

- БОРЕЦ ПРОТИВ КОЛОНИАЛИЗМА, ЗА РАВЕНСТВО МЕЖДУ МЪЖА И ЖЕНАТА И ЗА ОТМЯНА НА СМЪРТНОТО НАКАЗАНИЕ. Тук ще отбележа само следният факт. Всички сме че-

ли, имам предвид по-възрастните си сънародници, „Чичо Томовата колиба“, 30 г. преди появата на романа Виктор Юго вече се бори срещу робството на негрите в Америка. Един от българските проучватели на Юго, Христо Глушков, пише: „През 1859 г. той се обявява в защита на негърския водач Джон Браун, оглавил въстание срещу плантаторите в щата Вирджиния. ЮГО ОРГАНИЗИРА ПРОТЕСТА НА ПИСАТЕЛИТЕ В ЕВРОПА НЕ САМО СРЕЩУ СМЪРТНАТА ПРИСЪДА НА БРАУН, НО И СРЕЩУ ПРОИЗВОЛА НА РОБОВЛАДЕЛЦИТЕ В САЩ И СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА РОБСТВОТО В ЮЖНИТЕ ЩАТИ.“

- ПОЛИТИКЪТ. Всеки от нас е чувал не веднъж знаменитата мисъл: „В политиката няма чувства, правда, има интереси.“ За Юго, народният представител, сенаторът, общественикът, тъкмо обратно, политиката трябва да служи във всяко отношение на свободата, общественото равенство и мира.

ЮГО НЕДЕЛИМИЯТ

В художествени си творби Юго разглежда и големите проблеми на човечеството в своето време, които съществуват и в настоящето. Сега светът става все по-беден в своето мнозинство /обществена тайна е, че веки божи ден много хора умират от недояждане и глад/. Да си припомним кой е каторжникът Жан Вължан: един млад човек, който е откраднал един хляб, за да нахрани гладуващите деца на своята сестра. Да си припомним и други герои от романа „Клетниците“: Гаврош, символът на френската революция, невръстният борец за свобода; абатът, който вместо отново да тикне избягалия Жан Вължан в каторга, защото е откраднал златната му посуда, му дарява и златните свещници пред изумените полицаи и по този начин го превръща от озлобен нещастник във велик човеколюбец. Да си припомним, че и в други негови романи, повести и драми чрез своите герои той възпява свободата, разобличава разните форми на ограбването и подтискането на отделния човек и народите и се обявява против смъртното наказание.

ПОСЛЕДНИТЕ МИСЛИ НА ЮГО И НЕГОВИЯТ ЗАВЕТ

След физическата кончина на Виктор Юго намират последната му записана мисъл в бележниците му: „Литературната и политическата революция се сляха в мен“, а последните му думи са: „ДА ОБИЧАШ - ТОВА Е ДА ДЕЙСТВАШ“.

Очаквайте: „Виктор Юго в България.“

САША ТОДОРОВА

Родена и възпитана в семейството на художник и литераторка, Саша Тодорова завършва химия в СУ и работи като учителка.

След пенсионирането си се отдава на любимите си занимания. Като начало завършва Метода Силва, който отключва заложбите ѝ. Започва да пише поезия и така издава през 1996 г. стихосбирката си "Звукът на спиралата." Седем години по-късно я преиздава вече със свои графики и цветни илюстрации. Едновременно с това се занимава с дърво-

резба и иконопис. Така, заедно с Лоте Раденкова възстановяват безвъзмездно ограбената църква в село Сопица, Пернишко.

Пътят ѝ минава през Йога, ЦиГун, ТайЧи, Универсална енергия, Рейки и ФънШуй, като проявява постоянен интерес към езотериката и сакралната геометрия. На първата си изложба през 1999 г. представя 110 цветни графики. Повечето от тях са символи от сакралната геометрия и торсионните полета.

Следващите ѝ изложби са през 2001, 2003, 2005 и са на тема: "Звън от Всемира", а през 2006 г. темата е Сътворението. Изложбата е открита с новата ѝ поема "Ода за Икар".

Саша Тодорова проявява интерес и към Паневритмията, като космически танц. Та-

ка се появява разработката ѝ на темата "Поглед върху сакралната геометрия и теорията за торсионните полета, заложени в Паневритмията." Този доклад тя изнася на Десетия юбилеен симпозиум, посветен на протобългарите и съвременните духовни учения, проведен от 17 до 20 август 2006 г. на Рила. Тя стига до идеята, че в кулминацията на танца, наречен пентаграм, се описва фигурата кардиоид. Според академик Вселенски това е най-мощната матрица във вселената. За Саша това е символът на третото хилядолетие. Посланието е, че истината прави човека свободен, а любовта го превръща в Богочовек.

За контакти:
тел.:02/ 866 73 43
email:sashatodorova@abv.bg

Петър ШАХЛАРСКИ

гр. Пазарджик

Посвещение

Посвещавам книгата на милата си съпруга Виолета, с която споделяме половин век съвместен живот.

Виолетке, цвете мое нежно,
Присвоих те със любов!
В това време метежно
Ти бе канара и зов.

Е А КЪ Л Е М Е!

По интернет всеки ден
Съветват ни пуйки да ядем!
С ром, уиски и джин в тандем
Да се накисваме до перчем!...

А пък ние сме на чушки, боб,
На питка, орехи, ракия и вино,
А след третото, хайде хоп,
Друсваме му и яко хоро.

Всевишният ни гледа, а си трай.
Чул е за ината ни и знай:
Когато българинът хоро тропа,
На крака му става и Европа!

ПРЕХОДНО ПОКОЛЕНИЕ

Ах, ти, преходно поколение,
Вкарано си в унижение;
брат душа на брата вади
за подялба на ливади.

Мило ми днешно поколение,
пратено в дълбоко забвение;
сестра на брат гръб обръща,
че взел дял от бащината къща...

О, подрастващо видеопоколение,
обсипано от чуждици - тъпо прение,
сякаш си в дискотеки расло
и от незасети ниви пасло!...

Мило ми бъдещо поколение,
погребват те без погребение!
Кой ще ви дойде на поклонение,
щом отсега сте в забвение?!

Рисунки от изложбата на Саша Тодорова, състояла се от 3 до 30 октомври 2006 г. в арткафето на ул. Елемаг 30.

Стихове от Саша Тодорова

на Багрина Кларк

СЪБУЖДАНЕ

Долавям мисълта ми да върви в неща забравени отдавна, които сякаш са били в животи минали преди. И всичко ми си струва сън, че раждайки се, вече спим и само след камбанен звън усещаме, че пак ще бдим. Но нашите души са будни, очаквайки с търпение деня, във който умовете блудни ще кажат сбогом на съня.

НОВИЯТ ИКАР

(Химн за Богочовека)

И казано е в Божието слово, че тук дошли сме на земята, света да претворим отново и в него да живеем като братя. След болките от мъки и страдания със взор отправен към небето възкръсваме в безбройните послания, прозрели смисъла на битието. Така, от силата на вековете, поели факела на мъдростта, вървим към лоното на боговете по стълба от любов и светлина.

на Хосе Силва

АЛФА РИТЪМ

Дори с отворени очи аз мога да съм в алфа ритъм - и чудна музика звучи, която в мислите си вплитам. Светът тогава се отваря и в утрото си вече знам, денят, когато ми преваля, че нещо светло ще създам. Вселената е мощен ритъм, във който вливам се и аз, тогава, за каквото питам, го чувам с вътрешния глас. Когато съм във алфа ритъм усещам, че наистина живея, над цялата Земя прелитам и мога красотата да възпея.

АЛФА РИТЪМ - при алфа ритъм мозъкът трепти с честота около 10 херца. Това е полусънното състояние, при което се активизира дясното мозъчно полукукло. С него са свързани интуицията, фантазията и творчеството. Използването на алфа ритъм лежи в основата на метода на Хосе Силва за развитие на ума и контрол на стреса. Този метод е подействал благотворно на милиони хора по света да открият и да използват огромните способности заложени в тях.

След две седмици, Джон Хайцман излезе пред аудитория от хиляда и петстотин души. В залата седяха събраните чрез агентите на „Труд и работна сила“ специалисти по ландшафтен дизайн, ботаници, агрономи. Всички искаха да получат работа. Още повече, че в обявата бе съобщена сума за договор, надминаваща двойно среднестатистическата.

Джон Хайцман се появи на сцената и заговори с присъщия си категоричен и даже малко рязък тон:

- Съгласно представения ви договор, на всеки от вас ще бъде даден, безвъзмездно и пожизнено, поземлен участък от два хектара. Ще ви бъдат предложени няколко проекта за сглобяемо-разглобяеми вили по ваш избор. За сметка на компанията те ще бъдат построени във всеки парцел на посочено от вас място. В течение на пет години, компанията ще изплаща определените в договора суми за всеки пълнолетен член от семейството. Вашата задача е да облагородите територията, която ще получите за пожизнено ползване. Да посадите градини и цветя, да направите езера и алеи. Всичко да се направи красиво и добре. Компанията ще плати стойността на разсада и всеки вид семенен материал по ваша заявка. Това е всичко. Ако няма въпроси, желаещите могат да подпишат договора.

Но в залата с хиляда и петстотин места цареше гробна тишина. Нито един човек не бе в състояние да стане от мястото си и да отиде към масичките при секретарите с готови за подписване договори. След минута пълно мълчание, от мястото си стана възрастен човек и попита:

- Кажете, сър: дали тази местност, в която ни предлагате да се заселим, не е смъртоносно заразна?

- Не! - отговори един от помощниците на Хайцман. - Напротив, тази местност се отличава с най-чиста екологична среда. В нея земята е много плодородна.

- Тогава отговорете честно: какъв експеримент искате да извършите с хората? - скочи от мястото си една млада жена. - Мнозина сме с деца. И аз, например, не искам да подлагам детето си на неизвестно какъв експеримент...

Залата зашумя, чуха се възгласи като „авантюристи“, „нечовешко“, „изверги“ и други. Хората почнаха да стават от местата си един след друг и да напускат залата. Помощниците на Хайцман се опитваха да обяснят нещо, да отговарят на някакви въпроси, но напразно. Хайцман гледеше безпомощно как хората напускат залата. Той разбираше: с излизането им рухва цялата му надежда. Даже нещо повече. Така много му се искаше да достави удоволствие на Сали, на сина си и внуците си! Не искаше край уютната вила на Сали да има пушещи комини. Искаше да се насади трева. Но нали земята се облагородява само ако там заживеят добронамерени, обичащи хора? А те сега си отиват... Не го разбираха. Пък и как да го разберат, как да повярват? Стоп! Изведнъж на Хайцман му хрумна идея. Та те нищо не знаят, затова не вярват! Ами ако им кажа истината?

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ

АНАСТАСИЯ ИСТИНСКИЯТ ЖИВОТ

Джон Хайцман стана и тихо, още не съвсем уверено, заговори: - Хора, аз ви разбрах. Трябва да се обясни мотивацията за тези действия на компанията. Но тя не може да бъде обяснена. Съвсем не може. То е защото... защото аз... Разбирате ли, тази мотивация... или, по-точно, всички тези договори са от личен характер. Или... как да кажа...

Хайцман се обърка и не знаеше как да продължи. Но хората изведнъж се спряха. Стояха по пътеките на залата, около вратите, на изходите. Всички се бяха вторачили в него. Мълчаха, а той не знаеше как да продължи. Все пак, накрая се окопоти и почна:

- В детството си... В младостта си... Обикнах едно момиче. Но тогава още не знаех, че обичам. Бях женен за други жени. Занимавах се с бизнес. Не бяхме се виждали с това момиче цели... петдесет години. Не си я спомнях. Но наскоро си спомних за нея. Разбрах, че тя е единственият човек, който ме е обичал истински. И до днес ме обича, но аз не знаех за това. Даже бях я забравил. Разбрах още, че само и единствено нея мога да обичам. И ето - срещнах се с това „момиче“ - разбира се, сега тя е вече на възраст. Но за мен тя си е същата, както преди. Тя обича градината си. Всичко прави много красиво. И изведнъж ми се прииска около нея да има само красотата. И добри съседни. По-добре е около нея да има добри, щастливи съседни. Но как да стане това? Занимавал съм се с бизнес и натрупах малко пари. Затова изкупих земята наоколо, разделих я на парцели, измислих ей тия договори. Всичко това направих заради своята любима! Кой знае, може би и за мен самия? - тези думи Джон Хайцман изрече, сякаш питайки самия себе си, а после продължи, като че ли пред него вече нямаше хора и си говори сам: - **Уж живеем за нещо... За какво? Стремим се към нещо - към какво? Аз скоро ще умра и какво ще остане след мен? Червеи? Но сега няма да умра, докато не осъществя своя проект! Ще оставя след мен нещо вечно,**

ще оставя градина за своята любима. Ще оставя градини. Отначало исках просто да наема много работници или да склудя договор с голяма фирма, занимаваща се с ландшафтен дизайн. Да склудя договор работници да се грижат за растенията. Но после разбрах. Някак си нежива излиза красотата, ако не се грижи за нея човек лично. Затова и реших да го организирам така. И ви подарявам сега места и къщи, а в замяна моля само за красота около моята любима. Вие не повярвахте в реалността на условията, които ви се предлагат в договора. Не разбрахте каква цел преследва страната, която ви предлага тези договори. Ето, сега вече знаете.

Джон Хайцман замълча. Мълчаха и хората в залата. Първа наруши тишината оная жена, която преди бе най-недоверчива от всички. Първа тя бързо се приближи към редицата маси до сцената с отворените договори, помоли един от секретарите да впише фамилията ѝ и подписа договора даже без да го чете, а после се обърна към хората в залата и каза:

- Да, подписах. Първа го подписах! И с това ще вляза в историята - защото съм първа. Само помислете: нито един мъж, даже и най-богатият, никога никъде в света не е направил по-голям подарък на любимата си от този на човека на сцената. И по-голям въобще е невъзможно да се направи.

- Никой не може даже и да сънува нещо подобно. През цялата история на човечеството, която ни е известна! - извика от залата друга жена.

- Обичам ви! - обади се трета.

- Искам парцел до вашата любима! Как се казва? - попита четвърта.

- Казва се... почна Хайцман и продължи: - Може би тя не трябва да знае... Нека си мисли, че е дар от съдбата.

Хората в залата в единен порив тръгнаха към масите при сцената. Образува се опашка. Хората радостно се шегуваха и се обръщаха един към друг със „съседо“,

„съседке“. Повечето жени гледаха човека на сцената, с блестящи, влюбени очи.

Джон Хайцман за пръв път в живота си почувства върху себе си енергията на доброто, на любовта и искреното възхищение, излизащо от множество човешки души. Енергията, която изцелява и побеждава всичко - всякакви болести и нещастия. Той излезе от сцената, вече без да накуцва.

Няколко месеца той лично вземаше живо участие в осъществяването на демонстрацията на предприемачията върху изкупените земи. Обсъждаше детайлите на проекта за цялото селище около вилата на Сали и вариантите на пейзажното оформление на отделни участъци и на цялата инфраструктура.

Когато след година той отново се приближи до портичката на Салината вила, наоколо, докъдето стигаше поглед, хората вече садяха малки фиданки в големите си градини, а и до портичката на Сали имаше няколко фиданки с грижливо увити корени. Сали бе усетила неговото идване и вече тичаше към него.

- Джон, колко е хубаво, че пристигна! Каква радост! Здравей, Джони! Тя притича до него - бърза и пламенна като момиче.

- Знаеш ли, Джон! Гледай какво чудо става наоколо! Толкова съм щастлива! Както никога. Сега вече няма да има до нас пушещи комини, а ще има добри съседи. Виж какъв живот кипи наоколо! Кипи не, ами... Ако нещо не ти върви в бизнеса, недей се разстройва, Джон. Зарежи всичко - и идвай тук. Сега сме богати: синът ни получи много изгодно, даже фантастично изгодно, предложение за работа. Сега ръководи целия проект по дизайна и планирането. И ние взехме още малко земя - там синът ни ще си прави нова къща! Пък ти, ако искаш... с теб тук ще си живеем...

- Как да не искам! - отговори Джон Хайцман и добави: - Благодаря ти за поканата, Сали.

- Защо пък да живеете в стара къща? - разнесе се един глас зад гърба на Джон. Той се обърна и видя сина си. Веднага разбра, че е той! А младият мъж продължи:

- Да разбирам ли, че вие сте могат баща? Когато Джордж разказа как сте объркали снимката на маминия приятел от детството ѝ с неговата, веднага се сетих кой е идвал. Пък и мама не се научи да скрива чувствата си... Аз, разбира се, засега не мога да изпитвам същите чувства към вас като мама, но съм готов - за своите щастливи родители - да финансирам и да ви построя нова вила.

- Благодаря ти, синко. - сподавено изговори Джон Хайцман. Той искаше да се приближи и да прегърне своя син, но, непонятно защо, не посмя. Младият мъж сам направи крачка към него, протегна ръка и се представи:

- Джон.

- Чудесно! Браво - най-после се запознахте. Когато се опознаете отблизо, непременно ще се харесате; а сега - хайде да пием чай! - каза Сали.

**Владимир МЕГРЕ
„НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ -
I част“**

(Продължение от миналия брой)

Владимир АЖАЖА

По-горе беше споменато, че около Земята има информационен слой, който осъществява обмена на информация между Земята и Вселената. Той съдържа програми за управление на всички планетарни процеси на Земята. Този слой е уязвим и напълно незащитен от бездуховното човечество на Земята. Той непрекъснато се деформира под въздействието на мощни отрицателни информационно-енергетични потоци от човечеството на Земята (завист, алчност, злоба, омраза, агресивност - всичко накуп). Този поток изопачава информацията в информационния слой, което на свой ред предизвиква изкривяване в енергетиката на нашата планета. Това води до катаклизми от регионални до общопланетарни мащаби. Всяко изстрелване на космическа или балистична ракета предизвиква необратими процеси в организма на хората и в планетарните процеси на Земята. В този случай не просто се деформира, а се изгаря цяла зона от информационния слой и мащабите на информационно-енергетичните изкривявания и техните последствия на планетата трудно могат да се оценят.

Информацията е фундамент на Вселената. Информационният слой на Земята е фундамент на нашата планета. В своята бездуховност и невежество човечеството разрушава този фундамент. Поради това всички сили сега трябва да бъдат концентрирани върху запазването на този фундамент, а следователно - върху обуздаването на воинстващото научнообосновано невежество. Необходимо е прелом в светогледа на човека, необходимо е духовно израстване, необходимо е човекът да бъде издигнат до такова ниво, че да почувства себе си като син на майката Земя. В името на тази цел трябва да се борим с всички сили, **тъй като нивото на човешката духовност винаги трябва да бъде над нивото на знанията. Превिшаването на нивото на знанията на човека над нивото на неговата духовност води до създаване на такива „шедьоври“ на човешката мисъл като атомното и термоядреното оръжие, атомните електроцентрали, генното инженерство, зариването на радиоактивните отпадъци в земните дълбини, стратегията за създаване на „златния милиард“ и т. н.** Всички тези неща и свързаните с тях открития са изключително опасни за човечеството на Земята.

В началото бе словото

се замисля над това, какви плодове ще донесат тези резултати: благоденствие и процъфтяване на човечеството

та. Надеждата ни е в духовността на науката и научността на религията, тоест в тяхното единство в планетарен мащаб.

Бих искал да обърна внимание на това, как съществото на човека става червиво от бездуховност още от първите му крачки на земята. Още в ранни детски години - в детската градина, в училище, института у детето се възпитава да е горделиво и да бъде като единак: да е най-силното, най-бързото, най-умното... най-най- „първото“. Отначало това изглежда безобидно като детска игра, след това то се враща в съществото на човека дотолкова, че се превръща в жизнена стратегия. Защо трябва да обичаме ближния си и да му помагаме, когато в живота успява най-силният? Ти трябва да бъдеш пръв, следователно трябва да победиш всички съперници в своята сфера на дейност, при което средствата за постигането на целта нямат значение. Победителите не ги съдят. Ние сме свидетели на резултатите от подобна всеобща жизнена стратегия, имайки предвид съвременното общество в Русия. Но много по-опасно за човечеството е един учен да има подобна жизнена стратегия. Отначало той влиза в борба със сътрудниците за място под „научното слънце“, след това се бори с колегите за право да презастрахова своя научен периметър, след това се бори, за да учуди света с уникалността на своите резултати. И той го прави, без да

или катастрофа от планетарен мащаб. Това няма значение, важно е само какво е направил той самият и никой друг, освен него. И целият свят трябва непременно да научи за това. Но съвременният учен е материалист и той оценява резултатите от своите изследвания по тяхното действие на материално ниво, а материята е следствие, а не причина. И ако нашите научни „фокуси“ с материята не винаги са опасни, подобните „фокуси“ с причината, тоест с информацията са винаги опасни.

Генното инженерство представлява изкуствено изкривяване на Вселенската Програма за развитие на клетката. Като резултат от всичко това от царевичния зародиш израства огромен пшеничен клас. Това е много добре от гледна точка на „фокуса“, свързан с преобразуване на материята и подобряване на реколтата, но извънредно опасно от гледна точка на изкривяването на информацията в клетката. Не бихме посъветвали никого да яде такава пшеница, тъй като в нея не се съдържа характерната за дадения продукт информация, която ще бъде предадена в клетките на храносмилателните ви органи. От своя страна те могат да започнат да се развиват по несвойствена за тях програма и в организма ви ще започне да расте чужда тъкан. Това е точно злокачествен тумор. Той е резултат от изкривяване на информацията в клетките на дадения орган.

Талантът трябва да се използва само за доброто на хората. Не трябва да се забравя, че инфор-

мацията е основата на Мирозданието. Понякога излишъкът от информация е по-опасен от недостига. Човечеството може да възприема и правилно да използва единствено онази информация, за която има готовност в този момент. Поради това далеч не всички резултати от нашите изследвания трябва да се „стоварват“ върху човечеството.

(Следва)

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща „Новата цивилизация“ от поредицата „Библиотека Анастасия“

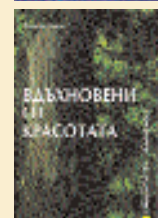
Книга 1
„БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ“ от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер

Книга 2
„ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА“ от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков

Книга 3
„ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА“ от Станислав Спасов - почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник „Родово имение“

Книга 4
„КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН“ на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите

Книга 5
„ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО“ - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов

Книга 6
„ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО“ от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите именения в Русия

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail@rodimienie@yahoo.com

Търсете на пазара осмата книга на издателска къща „Новата цивилизация“ от поредицата „Библиотека Анастасия“ - „БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА“ на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда подробно говорещата азбука на прабългарите.

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail@rodimienie@yahoo.com

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба
художник
Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Заместник главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:

1172 София
КВ. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ N1
Хотел „Диана 1“
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща „Новата
Цивилизация“ ЕООД - София
НВБ Банка „Биохим“ - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
„Сладко солено XXI век“ ЕООД